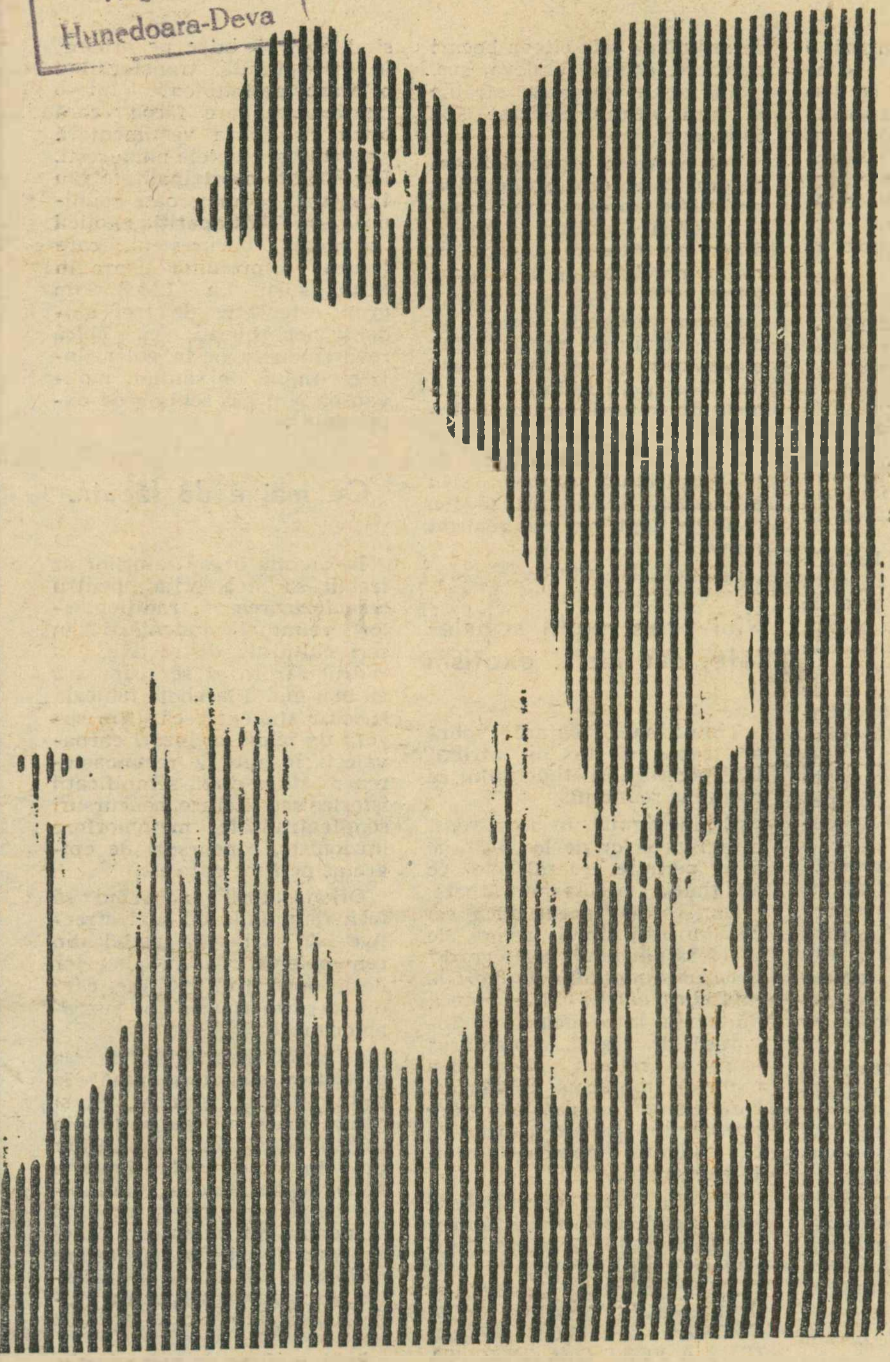
Viața studențească

REVISTA A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI
ANUL XII • SÎMBĂTĂ 22.IV.1967

16

(225)

Fotografia: Emil COJOCARU

Două fotografii, două ipostaze ale tinereții angajate în înfăptuirea aceleeași epopei — reconstrucția și construcția socialistă a țării. Una dintre ele e surprinsă de fotoreporterul nostru în aceste zile, pe șantierele care, în cinstea celei de-a 45-a aniversări a c r e ă r i i Uniunii Tineretului Comunist, freamătă de răsunetul lui „Gaudeamus igitur". Cealaltă, reprodusă din revista de cultură și atitudine studențească, predecesoare a publicației noastre, „Studentul român", evocă figurile celor care s-au aflat în primele rînduri, în primii ani ai revoluției noastre desfășurată sub conducerea Partidului Comunist Român.

Cîteva momente ale începutului acestei epopei de un nepieritor romantism revoluționar au fost „reconstruite" de Dragomir Horomnea în evocarea: „RECOLTELE LUMINII LE VOM CULEGE MÎINE DIN BRAZDA TRASĂ DE STRĂBUNI". (paginile 6-7)

ANIVERSÎND CREAREA UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

STUDENTUL ROMAN

revista de cultură și atitudine studențească

PRIMELE BRIGĂZI STUDENȚEȘTI AU PLECAT PE ȘANTIERELE NAȚIONALE

UN ACT IN FOLOSUL POPORULUI MUNCITOR

CLUJUL A FĂCUT INCEPUTUL...

BRIGĂZILE CARE PLEACĂ

actualitatea în asociații

REUNIUNILE — CUM NU AR TREBUI SĂ FIE

„Dacă vrei să-ți formezi o părere despre oameni contemplă-i și atunci cînd se distrează“ — spunea La Bruyère. Am căutat să observăm acest adevăr la reuniunile studențești, care într-un anume fel oferă posibilitatea manifestării personalității fiecărui student altfel decît în fiecare zi.

Improvizații pe tema... organizare

Prima impresie pe care ne-au lăsat-o reuniunile este lipsa de organizare, insuficienta popularizare și fantezia deficitară prin menținerea în șabloane anchilozate.

Pe labirintul de la „Drept“, care-și pierde sîmbăta seara contururile în stratul gros de fum, perechile încearcă zadarnic să ghicească melodiile răspîndite de difuzoarele asurzitoare și răgușite. Nu e de mirare de ce pasionații dansatori, după ce așteaptă pînă aproape de ora 23,10 (?!) începerea reuniunii anunțate pentru ora 20,30, mai pot petrece 50 de minute de „pseudodans“...

La fel așteaptă și studenții de la Institutul pedagogic și Construcții hidro terminarea luptei cu „Sfîntul“, care se dovedește aici, ca și la alte facultăți, nu numai spaima tîlharilor londonezi, dar și inamicul organizatorilor de reuniuni...

Cu excepția Arhitecturii și I.M.F., unde organizatorii decorează cu gust sala, la celelalte reuniuni sălile ne primesc aproape ca în zilele de curs, sau, acolo unde a existat o oarecare preocupare în acest sens, ne surprind neplăcut desene cu aluzii obscure, menite să stîrnească hazul. (Facultatea de limbă și literatură română).

Cînd reuniunile sînt în aer liber aici nu poate fi vorba de organizare („303“). Hainele îmbracă boschetele și copacii, făcînd punctul de atracție al răuintenționaților de peste gard. Semiobscuritatea deranjată de cele cîteva becuri murdare, agățate undeva, sus, incită unele persoane străine să sară gardul cu cine știe ce gînduri.

Tot pe tema organizării am sugera, la cererea studenților, revizuirea programului muzical oferit (alternarea melodiilor cu ritmuri diferite și reînnoirea benzilor de magnetofon).

Cîteva intenții bune în cîteva institute au existat: concursuri „Cine știe cîștigă“ (la Construcții hidro), programele de muzică populară (Institutul pedagogic).

Studentul Mihai Enescu de la Arhitectură spunea: „Nu interesează ce a vrut să fie, cînd de fapt nu s-a realizat nimic...“

Nici prea multă sobrietate, dar nici... exotism

Ținuta vestimentară sobră ar trebui să fie un atribut indispensabil al studentului ce merge la reuniuni.

E bine venită, în acest sens, inițiativa celor de la „303“ de a nu permite accesul celor ce au ținută necorespunzătoare.

Dar ce ne facem dacă cei deja intrați ajută celor de afară să pătrundă peste gard? E cazul studentului Ianke Gh. (Metalurgie II, 1 021 B) care a ajutat să intre nelegal o tovarășă de la „Alimentara“ (care a refuzat să-și dea numele), îmbrăcată țipător, și care fusese respinsă la intrare tocmai din această cauză; la fel studentul Popescu G. (anul I Electronică).

În alte părți organizatorii sînt îngăduitori sau... lipsesc cu desăvîrșire (Institutul pedagogic). La Hidrotehnică, mai mult de jumătate nu sînt studenți. (AICI UN AFIȘ ILUSTREAZĂ GRĂITOR FELUL CUM A FOST ORGANIZATĂ REUNIUNEA: UN TRUNCHI DECAPITAT ȘADE COMOD PE PROPRIUL CAP).

La Utilaje, organizatorii au fost numai inițial exigenți, lăsînd apoi să intre pe oricine, în orice ținută, transformînd o seară promițătoare într-o harababură care făcea casă bună cu ținuta vestimentară stridentă și chiotele haiducești. Poate dintr-o originalitate rău înțeleasă, la numeroase reuniuni și-au făcut apariția exoticii „papagali“ bucureșteni, care țineau disprețuitor țigara în colțul gurii. La I.M.F. un grup ostentativ de trei studenți nebărbieriți, cu chică revărsîndu-se peste guler, într-o ținută de șantier, motivau că sînt „în schimb de experiență“.

Ce mai e de făcut...

În atenția organizatorilor ar trebui să stea grija pentru transformarea „tradiționalelor“ reuniuni studențești în seri cultural distractive, în cadrul cărora să se risipească cu mai multă lărgheță fantezia specific studențească. (Am sugera de pildă deghizări carnavalești, însoțite de recunoașterea măștilor după semnificații istorice sau literare, concursuri semiteatralizate, metamorfoze iluzioniste, concursuri de epigrame pe rime date etc.)

Organizatorii ar trebui să facă reuniunile cît mai atractive, să știrbească astfel din renumele de „vaduri“ ale celor de la două, trei institute, care din această cauză sînt supraaglomerate.

O bună organizare, de la decorarea sălilor și pînă la ținuta fiecărui student, cît și o mai mare autoexigență din partea comisiilor asociațiilor din institute, pot asigura o bună desfășurare a reuniunilor, acestea putînd și trebuind să devină nu numai un prilej de bucurie și de cunoaștere reciprocă dar și de manifestare cu adevărat specific studențească.

Raid realizat de subredacția București:
J. GHEORGHIU, I. ADAM, C. GEORGESCU, D. PĂSĂREANU, Al. RONAI, N. ZAHIU

interuniversitar

Cîte 500 de ore de muncă patriotică și-au propus să realizeze studenții facultăților de Medicină veterinară și respectiv Agricultură ale Institutului agronomic clujean.

Întrucît au efectuat deja cîte 4000 de ore înfrumusețînd parcurile, amenajînd bazele sportive universitare studenții s-au angajat să depășească cu 3000 numărul de ore planificate inițial. **(CLAUDIU ION GHELEȘANU).**

În cinstea aniversării a 45 de ani de la crearea U.T.C. studenții facultăților și institutelor bucureștene au realizat și au în continuare în obiectiv o serie de acțiuni interesante. Dintre acestea menționăm:

— 2 000 de ore muncă patriotică la sădirea de puieți și la lucrările de nivelare a unei mari suprafețe de teren prestate în ziua de 16 aprilie de peste 700 de studenți de la I.S.E. în parcul sportiv Pipera.

— La I.P.G.G. vor avea loc întîlniri cu ilegaliști și scriitori, programe artistice, seri distractive, iar la Conservator, după simpozionul avînd ca temă „Tradițiile de luptă ale U.T.C.“ va urma un program artistic. De asemenea studenții de aici în ziua de 2 mai vor vizita Muzeul de la Mogoșoaia, după care va urma o serbare cîmpenească susținută cu „forțe“ proprii.

— Programelor artistice și întîlnirilor cu ilegaliști, excursiilor și concursurilor distractive, ca și concursul de fotografii organizat de Institutul politehnic, li se vor adăuga serile de poezie în cadrul cărora vor citi „autorii“ locali (Institutul politehnic) sau serile tematice (Evocarea figurilor de comuniști în literatură, la I.P.G.G.)

— Studenții de la Facultatea de limbă și literatură română și-au propus în cinstea aniversării o seară literară și cîteva excursii la muzeele din Capitală și din împrejurimile ei. (SUBREDACȚIA BUCUREȘTI)

Studenții Facultății de agronomie a Institutului agronomic din Timișoara s-au angajat să efectueze 3500 ore de muncă patriotică. Pînă în prezent ei au muncit peste 2000 din aceste ore pe terenurile viitoarei ferme didactice a Institutului, aplicînd totodată, practic, cunoștințele dobîndite la cursurile de specialitate. **(ELISEI TARȚA).**

După o săptămînă de muncă patriotică Institutul agronomic din București a organizat o excursie gratuită de două zile cu vizitarea orașelor Brașov, Sibiu, Făgăraș pentru studenții fruntași.

O inițiativă lăudabilă, care ar putea fi urmată și de alte institute sau facultăți. **(CONSTANTIN GEORGESCU).**

Intervenția revistei noastre a fost eficientă

TORCEA ȘI TUTELCĂ AU FOST EXCLUȘI DIN COLECTIVELE LOR

Ca urmare la articolul „A fi cinic“, publicat în nr. 11 al revistei noastre, am primit două adrese din partea Biroului organizației de bază P.C.R. de la Muzeul „Gr. Antipa“ și a Facultății de medicină veterinară din București. Publicăm mai jos cîteva fragmente:

„În adunarea generală din 5 aprilie 1967 a fost pus în discuție Torcea Ștefan pentru grave abateri de la morala proletară. Comuniștii din organizația noastră au dezaprobat faptele lui Torcea Ștefan, fapte care au fost dezbătute și în articolul „A fi cinic“ apărut în revista dv. Ținînd cont de gravitatea acestor fapte, adunarea generală a votat în unanimitate excluderea lui Torcea Ștefan din rîndul membrilor de partid.

Ținem să mulțumim „Vieții studențești“ pentru sprijinul acordat creșterii prestigiului instituției noastre“.

★

„Studenții și cadrele didactice de la Facultatea de medicină veterinară au fost surprinși de gravitatea faptelor reprobabile petrecute și au înfierat cu revoltă asemenea decădere morală. Asemenea comportare este incompatibilă cu calitatea de student și nu a fost tolerată niciodată în facultatea noastră, unde tineretul studios s-a evidențiat prin munca de pregătire dusă cu deosebită conștiinciozitate și prin comportarea sa frumoasă atît în procesul didactic cît și în restul timpului. Exigența și seriozitatea în activitatea Facultății de medicină veterinară din București au fost relevate de repetate ori de forurile superioare.

Tutelcă Nicolița a urmărit prin faptele sale imorale să destrame o familie ca să rămînă în București cu orice preț. Studențimea noastră înfierează acest caz care constituie o excepție regretabilă. Regretăm că nu s-a descoperit mai din timp pentru eventuala redresare a sa de pe calea pe care a apucat. Studenta a fost exmatriculată

În adunările de analiză a muncii care au fost ținute recent cu toți anii de studii și cu participarea cadrelor didactice au fost stigmatizate faptele studentei Tutelcă Nicolița, element care a călcat în picioare cele mai elementare norme de comportare ca om, așa cum au stabilit organele Procuraturii.

Nu putem admite în facultate asemenea elemente certate cu morala. Pentru viitor va trebui să ne interesăm mai îndeaproape de comportarea studenților care locuiesc la gazde în oraș în vederea identificării eventualelor elemente cu reminiscențe nesănătoase în mentalitatea lor, pentru a le ajuta să nu alunece spre fapte care nu cadrează cu etica noastră socialistă“.

MEȘTERUL MANOLE ÎN ÎNCURCĂTURĂ LA CLUJ

Imaginea fotografică nu reprezintă un șantier arheologic cu vestigiile abia degajate ale vreunei cetăți. Ci o simplă fundație. E drept că aceasta ar putea intra în istorie, dar tot fundație rămîne.

În 1963 Institutul agronomic din Cluj a început — după un proiect întocmit de către serviciul său tehnic — construcția unei săli de sport. Menționăm aici — aprobarea de construcție era pentru o uscătorie de plante... A fost ridicată osatura din fier și beton, un perete, sectorul administrativ a procurat o parte din materiale. La un moment dat însă Consiliul U.A.S. Cluj, nemaibeneficiind de fonduri pentru amenajări de baze sportive, a sistat finanțarea. Așa că lucrarea a rămas „pe loc“ timp de trei ani. Deoarece pentru o atare construcție e indispensabilă aprobarea Consiliului de Miniștri s-a cerut sprijinul organelor U.C.F.S. de la toate nivelele, precum și al Ministerului Învățămîntului.

Care sînt perspectivele la ora actuală?

Ministerul Învățămîntului a promis 200 000 lei Institutului agronomic DACĂ cei în cauză vor aduce construcția în asemenea fază încît cu suma repartizată sala de sport să fie terminată complet.

*Conducerea Institutului agronomic e foarte optimistă. Ea vede realizabilă construirea sălii („o sală utilizabilă pînă în toamnă“) cu mate*rial (cărămizi, instalații etc.) obținut din demolarea unor corpuri de clădiri din vechiul complex al institutului și prin munca voluntară a tuturor salariaților și studenților. De la stadiul „utilizabilă“ sala va trece la cel „gata“ prin suma alocată de minister.

Noi nu vrem să știrbim cu nimic entuziasmul care a cuprins Institutul agronomic; și nici nu spunem că lucrarea trebuie abandonată (doar s-au investit 140 000 lei).

Problema e alta. Traducerea în viață a unui proiect conform STAS-ului costă la circa un milion de lei. Va putea, într-adevăr, institutul suplini, prin resurse proprii, valoarea de aproximativ 600 000 lei a lucrării?

Sau aceasta e numai o cale de a ajunge la un acoperiș sau la o acoperire?

Dana VLAD

56 SPECIALIŞTI ABSOLVENŢI DIN PROMOŢIA ANULUI ACESTA : ● 28 chimişti ● 7 mecanici utilaj chimic ● 7 mecanici ● 5 energeticieni ● 3 electronişti ● 7 economişti ● 2 automaticieni ● 1 constructor de maşini — îşi vor ocupa anul acesta posturile la Combinatul de îngrăşăminte chimice din Tr. Măgurele...

„Trenul de persoane 5... de la linia 7 pleacă peste 5 minute în direcţia Domneşti, Roşiori Nord, Turnu-Măgurele. Trenul circulă cu oprire în toate staţiile şi haltele de pe parcurs..."

Lui Radu Dima în acea după-amiază mohorîtă de martie a anului 1967 îi răsunară multă vreme în minte cuvintele rostite de difuzoarele Gării de Nord. Cu cîteva zile în urmă plecarea pe un mare şantier îl entuziasmase, abia aştepta ziua în care avea să se întîmple evenimentul, dar acum, nu ştia de ce, îl cuprinse un sentiment inexplicabil de regret după Capitală şi aproape îi veni, pur şi simplu, să se revolte împotriva lui („Ce să fac eu la Turnu-Măgurele ? Numai acolo nu mă gîndeam să ajung"). Dar trenul care începea să ia repede viteză îl smulse din ghearele gîndurilor...

— Sau să fi venit măcar o dată la glisările de la fabrica de îngrăşăminte, completă Sicoi Valentina, şi ea mai „veche" aici (are patru ani de la sosire).

Radu D. se văzu oarecum „mic" faţă de ceilalţi ingineri, era oricum începător, totul i se păru atît de neaşteptat şi de captivant încît îşi dădu seama că va renunţa curînd la gîndul acela, mai vechi, din Gara de Nord. Avu senzaţia că devine aevea eroul unui reportaj din acelea citite de el de multe ori în vremea studenţiei şi pe care, neîncrezător, le lăsase întotdeauna din mînă cu sentimentul că sînt numai „invenţii" ale reporterilor cu idei preconcepute şi „spectaculoase".

combinatul chimic

LOCURI CARE VĂ AŞTEAPTĂ

turnu-măgurele

Văzuse şantierul cu oamenii şi „miracolele" lui, coborîse sub nivelul apelor Dunării în cabinele chesonului, („vila" industrială de aducţiune a apei, cum îi spuneau muncitorii), apoi privise apusul acela extraordinar la numai cîţiva metri deasupra bătrînului fluviu şi se plimbase prin gara fluvială pînă noaptea tîrziu.

Dar oraşul ?

Trebuia să se scoale mîine dimineaţă să-l viziteze. In garsoniera sa (deocamdată „oficială") inginerul, obosit de drumurile zilei şi furat de gînduri, adormi...

Nu din bravadă refuzase să vadă oraşul. Mai întîi voia să-i cunoască pe cei cu care avea să lucreze alături, să-şi dea seama de şantier şi pentru asta văzu macheta, apoi merse direct pe şantier la inginerul-şef Marincu Ilie. Îl primiseră (nu se aştepta la atîta politeţe) şi inginerul şi preşedintele. Între timp află că nu era singurul inginer tînăr (aici veneau în fiecare an unul sau mai mulţi absolvenţi). Inginerul Marincu Ilie, cu o vorbă calmă, sfătoasă, care-i trăda originea moldoveană, îl duse „în recunoaştere" prin şantier şi se arătă foarte binevoitor.

La început se opriră în faţa silozului de fosforită, o clădire circulară de 42 metri. La mai multe nivele Radu D. zări oameni tencuind sau coborînd schelele.

— Dacă vreţi, urcăm pînă sus ! — zise însoţitorul.

Propunerea nu-l entuziasmă, dar o primi.

„Să vezi întreaga panoramă a şantierului de pe cea mai înaltă platformă a turnului e o adevărată fericire, consemna seara Radu D., entuziasmat, în jurnalul său. Construcţiile combinatului, uriaşele rezervoare, pompele de aer şi apă, sala turbinelor, secţia de uree se înşirau una după alta în faţa mea. Inginerul M. I., un om trecut de a doua tinereţe, cu o vîrstă pe care nici nu i-o bănuiam (64 de ani), mi-a explicat totul : „moldovineşte", de-a fir a păr. Apoi am privit departe în zare, dincolo de marginile combinatului. Dunărea îşi tăia drum lin şi imens printre maluri. Am avut sentimentul infinitului şi, fără să vreau, mi-am amintit de „porţile orientului", de care vorbea Mateiu Caragiale ; apoi am fugit cu gîndul la corăbiile romanilor care poate au trecut şi pe-aici...

Pe malul celălalt al Dunării, pe pămîntul Bulgariei, se vedea oraşul Nicopole într-o poziţie extraordinară (La Nicopole văzut-ai...)".

— „Să se mai încălzească vremea puţin şi dăm la peşte ! — mi-a „şoptit" inginerul V. I. Tot el îmi spunea că în '64, cînd a venit el aici, pe locul unde e combinatul a văzut vreo trei femei pescuind. Fusese o inundaţie peste bălţile de acolo şi Dunărea îşi retrăgea apele. Ionescu G., inginer şi el, a venit din Bucureşti anul trecut, mi-a propus „mai la vară" o baie la Gurile Oltului şi o plimbare în amurg pe Dunăre. Imi spune că asta e o grozăvie şi totodată antidot contra nostalgiei după Capitală" — îşi nota seara inginerul în jurnalul său.

— Dacă eraţi aici în 1963, aţi fi gîndit altfel ! — zise Ionescu G., privindu-l cu îngăduinţă.

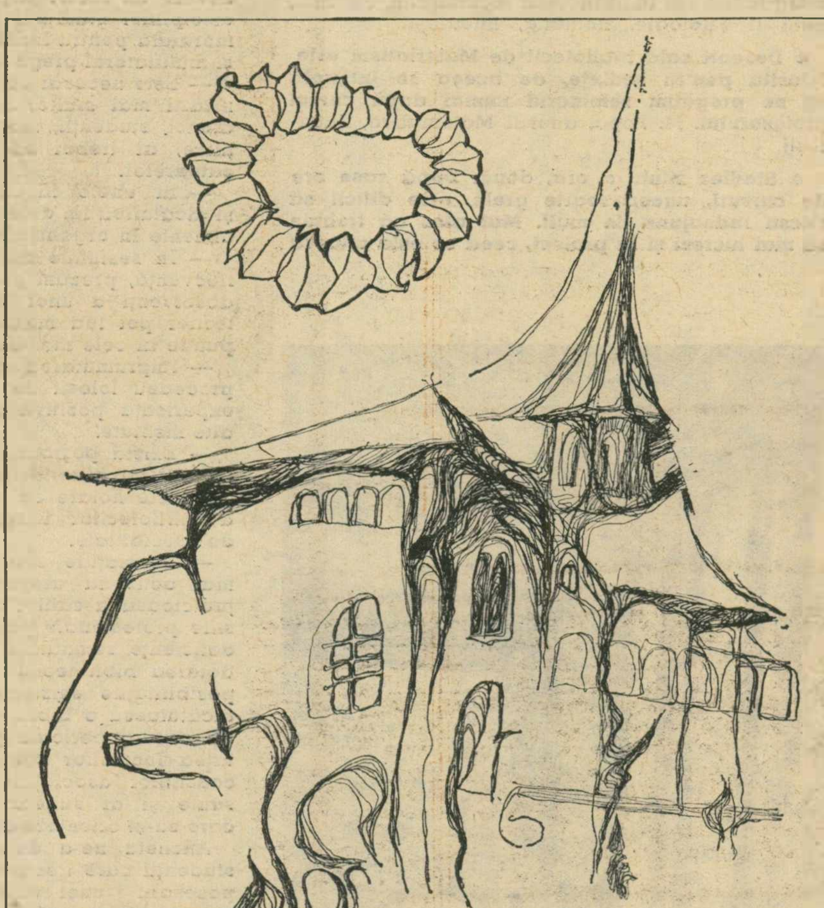
— De ce tocmai în 1963 ? — se mirase el.

— Am trăit atunci unul din cele mai emoţionante momente : instalarea piloţilor cu vibrosoneta, o metodă folosită pentru prima oară la noi. Era prin aprilie...

Radu D. deveni din ce în ce mai atent.

Se sculă cînd soarele îi năvălise de mult în cameră şi bănui că e tîrziu. Se plimbă prin centrul oraşului şi descoperi pe rînd tentaţiile : cinematografele (în ajun aflase că în curînd se va deschide şi un teatru popular), parcul din centru, pe care îl găsi nefiresc de frumos pentru un oraş aşa de mic, străzile din preajma portului, cu case şi linişte parcă dintr-o altă lume, lîngă blocurile ridicate într-o linie originală şi modernă. Dincolo de ele, departe în cîmp, ştia că trebuie să fie şi ruinele cetăţii romane Turnu (de la care îşi luase numele şi oraşul) şi se hotărî să meargă într-acolo.

Rătăci pe străzi entuziasmat şi puţin visător (oare cum va arăta oraşul acesta peste doi ani, cînd se va sfîrşi construcţia combinatului ?) şi abia într-un tîrziu se întoarse acasă. Avea de scris o scrisoare la Bucureşti. Începutul îl formulase încă de ieri de pe şantier, îl repetase în rătăcirile prin oraş şi acum trebuia să-l aştearnă pe hîrtie: „Poate vă veţi mira, dar cred că aici am descoperit tocmai ceea ce căutam"... Şi Radu D. începu să scrie cea mai lungă scrisoare din viaţa lui, iar dimineaţa, pe şantier, reporterul descoperi că eroul reportajului său putea fi Bartoi Adrian sau Jugănaru Paul, sau Voitec Nicolae în urmă cu un an, doi sau trei şi-l uimi coincidenţa de fapte şi gînduri. Apoi îşi dădu seama că-l alesese pe Radu D. dintr-o convenienţă : el venise ultimul, numai cu două săptămîni înaintea reporterului, la Turnu-Măgurele.

Desen de Radu VINCENZ

Florentin POPESCU

micro interviul săptămînii

M. Beniuc

— Ca participant direct la activitatea cercurilor democratice ale studenţilor şi intelectualilor din Cluj, cum apreciaţi, retrospectiv, atmosfera acelor ani ?

— La Facultatea de litere şi filozofie din Cluj, studenţii democraţi şi comunişti, împreună cu cei ale căror vederi puteau fi oricînd canalizate spre tendinţe progresiste, formau majoritatea. În această ambianţă, manifestările huliganice şi legionare apăreau mai rar. Ca ripostă la fascizarea anumitor cercuri din ţară, în urma venirii la putere a lui Hitler, unele cercuri intelectuale, universitare şi studenţeşti au evoluat spre stînga, închegîndu-se într-un grup destul de puternic în jurul elementelor comuniste. Ultimul număr al revistei „Ţara nouă", de pildă, a publicat un manifest de protest împotriva celor dispuşi să cedeze Transilvania, arătînd că această parte a ţării noastre trebuie păstrată şi apărată chiar şi cu preţul sîngelui. După semnarea Dictatului, studenţii şi cadrele didactice din Cluj, plecaţi unii la Sibiu iar alţii la Timişoara, au menţinut legăturile prin Uniunea patriotică.

— Consideraţi că generaţia tînără de azi cunoaşte bine idealurile cele mai înaintate şi faptele eroice ale luptătorilor epocii ?

— Cred că nu sînt nici bine cunoscute, nici bine prezentate. Au existat mai multe elemente democratice şi revoluţionare decît se ştie. Nu s-a făcut o investigaţie suficient de profundă pentru cunoaşterea tuturor forţelor democratice şi revoluţionare din ţară. Creatorii înşişi, care au participat la acele evenimente, nu au realizat totul, pentru că în acest sens nu se poate spune niciodată că s-a făcut prea mult.

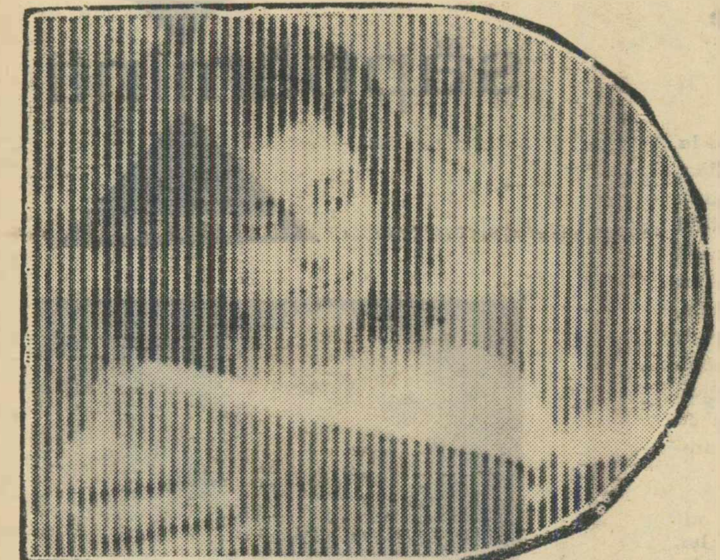
— Ce părere aveţi despre actuala pleiadă de scriitori, în perspectiva istoriei literare şi în raport cu alte momente ale literaturii române ?

— O bună părere, mai ales că talentul lor deja profilat impresionează şi prin curaj şi printr-un temeinic fundament de cultură, mai bogat decît al primei generaţii de după război, care va rămîne însă în istoria literaturii noastre ca o *generaţie eroică*. Tinerii scriitori de azi trebuie şi pot să înfăţişeze mai din plin realitatea zilelor noastre, să se instruiască astfel încît să devină apţi de a continua tradiţiile înaintaşilor care, îmbrăţişînd ideile revoluţionare, şi-au făcut datoria ca literatura să devină un bun al maselor. Sînt de aceea împotriva profesionalizării în creaţie înainte ca tînărul să fi stabilit contactul cu viaţa. Un tînăr nu numai talentat, ci chiar genial, care simte o arzătoare chemare pentru literatură, nu trebuie să rămînă în afara unei profesiuni, care-i creează posibilitatea unei directe şi multiple legături cu viaţa, cu societatea.

În perspectiva istoriei literare, ca în cazul oricărei generaţii, şi de data aceasta se va produce „aşezarea vinului uneori tulbure", în sensul că mulţi dintre ei vor reuşi să dialogheze clar cu contemporanii lor.

Georgeta RUŢA

UN BAROMETRU AL PREGĂTIRII RITMICE:

STUDIUL ÎN BIBLIOTECĂ

Cît timp îi afectați ?

**Sau cîte ore rămîneți zilnic
în tovărășia cărților
din bibliotecă,
nu pentru a le răsfoi în plictiseală,
nu pentru a copia ceva notițe
sau referate,
ci pentru a citi cu adevărat?
Concluziile
cu deosebire prețioase
sînt cele pe care fiecare,
lăuntric,
le veți formula
și le veți transforma în acțiune,
chiar dacă acum v-ați sfiit
să le împărtășiți reporterilor.**

Dintr-un mare număr de studenți de la Universitatea din București, Universitatea din Cluj, Institutul de construcții București, I.M.F. București, solicitați să răspundă la întrebarea **„Cît timp acordați zilnic studiului individual ?"** — 81,3% au indicat „între 3—4 ore", 14,1% — „în medie 2—3 ore", 4,2% — „cam 5—6 ore", iar 0,3% n-au putut da nici un răspuns, invocînd diverse motive. Oscilații mai mari au înregistrat răspunsurile la întrebarea : **„Ce înțelegeți prin studiul individual** (în limitele orelor menționate) : **parcurgerea notițelor luate la cursuri sau a bibliografiei indicate?"** 56,7% dintre cei anchetați înțeleg prin studiu individual „numai bibliografia", 39,1% — „și prelegerea și bibliografia", iar 4,2% — „numai prelegerea". Prea puțini din cei anchetați au inclus în noțiunea de studiu individual citirea literaturii beletristice, informarea în probleme de știință, preocuparea pentru istoria artelor.

La B.C.U., de exemplu (numai la sediul central), sălile de lectură au fost frecventate începînd cu a doua săptămînă a semestrului al II-lea de circa 2 400 studenți, pentru ca între 1 și 10 aprilie să fie înregistrați peste 2 500 de cititori studenți. În aceleași perioade la B.C.S. numărul studenților a fost de aproximativ 2 000, respectiv peste 2 200. Dacă la aceasta adăugăm faptul că un număr de studenți frecventează bibliotecile facultăților, ar reieși că mulți studenți frecventează sălile de lectură cotidian, mult înainte de apropierea sesiunii. Cu toate acestea, nu putem conchide că majoritatea studenților folosesc permanent sălile de lectură. Cu atît mai mult cu cît cifrele de mai sus reprezintă totuși puțin față de numărul studenților în genere, cît și față de cei 21 de mii de cititori cîți are, de exemplu, B.C.U ; și cu atît mai mult cu cît datele statistice ale multor biblioteci indică o dublare a numărului cititorilor în sesiunile de examene. Într-un articol apărut în numărul din 5 aprilie în gazeta Facultății de drept se menționează : „Cu toate că biblioteca e bine dotată nu este suficient frecventată de studenți, datele statistice lunare... indicînd o frecvență mică în raport cu numărul de studenți înscriși". Și situații asemănătoare se observă la foarte multe biblioteci de facultate.

Formarea unui intelectual bine pregătit presupune, astăzi mai mult ca oricînd, un temeinic studiu individual în specialitate și o largă informare în domeniile de cultură generală. Pe această linie se înscriu și manifestările culturale, spectacole, expoziții etc. la care studentul participă, îndeplinind nu numai un act de destindere dar și de cultură. ESTE OARE POSIBILĂ ACEASTĂ ACTIVITATE SUB ASPECTUL SAU PLENAR?

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

● **Pierd mult timp pentru a găsi un loc liber în sala de lectură.** I. Lascu, anul II Drept, Cluj.

● **În medie învăț 3—4 ore zilnic în biblioteca universității. Pierd însă mult timp cu drumurile de la o bibliotecă la alta; la aceasta contribuie și un orar neriguros, cu ore dispersate dimineața și după-amiaza, astfel că trebuie să studiez pe apucate ; mă incomodează faptul că, din motivele enunțate, pierzînd locul o dată ocupat la bibliotecă trebuie să-mi mai irosesc altul pentru a-l recîștiga, și aceasta de cîte două ori în cursul aceleiași zile.** M. Chirița, anul I Agronomie, Cluj.

● **Bibliotecile sînt prea mult folosite pentru copierea referatelor. Iată de ce ne stinjenește adeseori zgomotul și pierdem timp pentru a găsi un loc.** M. Constantinescu, anul V Automatică, București.

● **La biblioteca facultății nu găsesc suficiente cursuri și nici materialul bibliografic recomandat. La „Doctrine" cursurile vechi sînt depășite, iar cele noi n-au apărut încă. Bibliografia pentru Economie politică nu poate fi consultată numai cu posibilitățile oferite de bibliotecă.** Ion Cocsis, anul II Drept, Cluj.

● **Afectez pregătirii în bibliotecă a unui seminar aproximativ 4 ore. Menționez că am o bibliotecă tehnică personală cu un mare număr de volume și prin urmare studiul meu nu se reduce la aceste patru ore.** H. Binder, anul IV Fizică, Cluj.

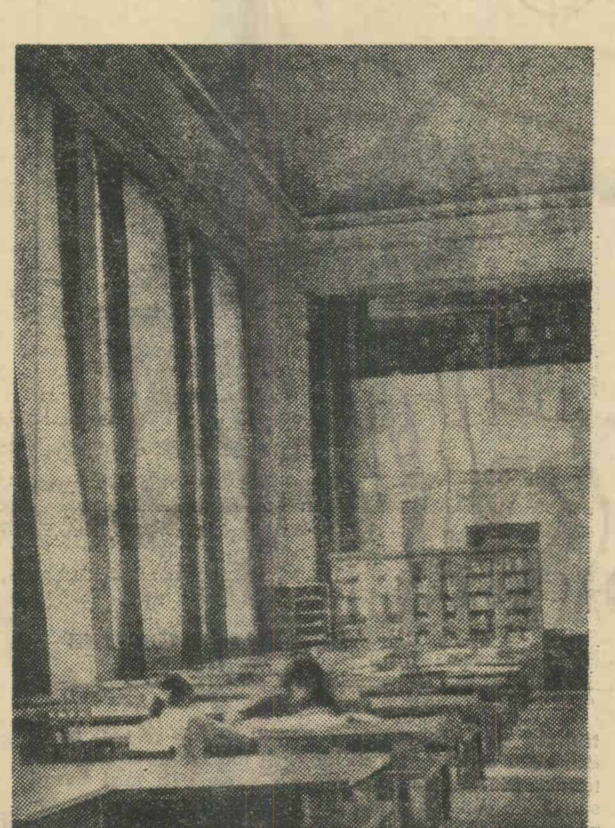
● **Citesc zilnic trei ore și sper, cu tot mai mare folos, pe măsură ce mă voi obișnui cu modul de a studia în facultate (sînt în anul I!). Mai mult timp nu pot consacra studiului individual, chiar dacă aș renunța total la spectacole, plimbări și alte activități recreative. Orarul ne solicită îndeajuns de mult pentru a avea nevoie și de odihnă.** L. Badea, anul I Pediatrie, București.

● **Sînt în perioada pregătirii lucrării de diplomă. Stau zilnic în bibliotecă 7—8 ore. Mă stînjenește căutarea prin diferite biblioteci a periodicelor.** A. Dumitrescu, anul V Fizică, Cluj.

● **Citesc zilnic cam 10 ore, am acasă o bibliotecă de aproape 5 000 de volume și de aceea merg foarte rar în biblioteca facultății.** R. Serafim, anul II Filologie, Română, București.

● **Deseori sala bibliotecii de Materialism este folosită pentru ședințe, de aceea se întîmplă să ne pregătim seminarul numai după cursul profesorului.** M. Popa, anul II Matematică, București.

● **Studiez zilnic o oră, două. După șase ore de cursuri, uneori foarte grele, este dificil să citești îndeajuns de mult. Mai ales că trebuie să mai lucrezi și la proiect, ceea ce este altceva — desen! Timp liber? În cel mai fericit caz, duminica și o jumătate de zi în restul săptămînii.** I. Rădulescu, anul IV, gr. I, Construcții, București.

● **Afectez proiectului 15 ore săptămînal, deși sînt prevăzute 6. În grupa mea sînt 24 de studenți, dar puțini integraliști. Am dat în iarnă examen la Elasticitate și au căzut 14 (curs dificil, s-au făcut doar 7 seminarii și era de așteptat). S-ar cere mai multe seminarii, mai multe aplicații. Ajungem în anul V și nu știm cum se calculează o „pînză subțire" pînă la proiectul de stat. Și atunci aflăm de la asistentul îndrumător. Dacă îndrumătorul de proiect e bun și studentul e bun, remarca prof. univ. Panait Mazilu.** M. Petre, anul IV, gr. II, Construcții, București.

● **La sfîrșitul acestui semestru dau 7 examene și am nevoie de multe ore de studiu. Din totalul orelor posibile, scăzînd 32 de ore de curs, reiese că ar trebui să stau în bibliotecă șase pînă la zece ore pe săptămînă. Dar foarte rar realizez această performanță.** I. Ivanov, anul II, Fizică, București.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Consultînd un număr mare de studenți, profesori, cadre A.S., bibliotecari, au reieșit concluzii și propuneri interesante pentru ca folosirea în mai bune condiții a bibliotecilor de către toți studenții să devină un factor important în formarea la tineri a disciplinei studiului individual — necesitatea primordială pentru formarea lor ca specialiști temeinic și multilateral pregătiți și informați.

— Este necesar să se studieze posibilitatea organizării mai multor biblioteci de specialitate. Pînă atunci, studenții, mai ales membrii cercurilor științifice, ar trebui să capete acces la bibliotecile catedrelor.

— În unele facultăți, supraîncărcarea orarului și alcătuirea lui defectuoasă creează serioase impedimente în organizarea studiului individual.

— În sesiunile de examene de la cursurile fără frecvență, precum și cu prilejul pregătirii de către absolvenți a unor concursuri, conducerile bibliotecilor pot lua măsuri suplimentare pentru a răspunde în cele mai bune condiții tuturor solicitărilor.

— Împrumutarea de cursuri pentru întregul an, procedeu folosit de biblioteca I.M.F., reprezintă o experiență pozitivă ce ar putea fi folosită și de alte institute.

— Există posibilitatea ca prin schimburi de publicații cu diferite instituții de învățămînt superior de peste hotare să se asigure o mai bună dotare a bibliotecilor universitare cu reviste și lucrări de specialitate.

— Asociațiile studenților trebuie să contribuie mai activ la asigurarea disciplinei, la folosirea judicioasă a sălilor de lectură și a cărților. Comisiile profesionale pot interveni la îndreptarea unor deficiențe semnalate de studenți în organizarea și dotarea bibliotecilor. De asemenea, ele pot studia posibilitățile existente pentru ca studenții să-și alcătuiască o bibliotecă personală de specialitate. Un sondaj periodic privitor la cantitatea și varietatea lucrărilor consultate de studenți ar prilejui consiliilor asociațiilor studențești concluzii interesante și ar sugera obiective concrete noi către care să-și orienteze activitatea.

Ancheta ne-a dovedit că cei mai mulți dintre studenții care trec rar prin sălile de lectură nu sînt posesorii unei vaste biblioteci, ci tocmai aceia care înregistrează absențe nemotivate de la cursuri și seminarii cad la examene sau și le amînă nejustificat, cei de care pînă și personalul barurilor s-a plictisit.

Unde este opinia combativă, sănătoasă a colectivului în care învață aceștia, care cunoaște prea bine prin ce locuri își irosesc timpul ?

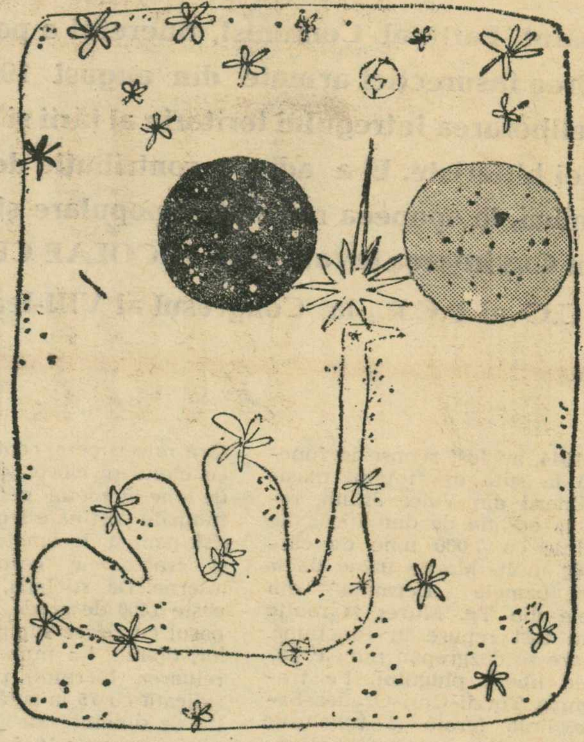
Ce întreprind în acest sens organizațiile U.T.C. și asociațiile studențești ?

Sînt întrebări la care ar trebui să răspundă înșiși studenții, organizațiile de tineret, cei care au primit misiunea înaltă a instruirii și educării viitoarei generații de intelectuali.

**Anchetă realizată de G. RUȚA
C. ANTONIU
Au colaborat : M. CUIBUȘ
R. COSTACHE**

ANTIMATERIA

ÎNTRE IPOTEZĂ ȘI CERTITUDINE

O PROBLEMĂ PASIONANTĂ A FIZICII MODERNE

miracolul științific

EXISTENȚA ANTIMATERIEI — ACEASTĂ NOȚIUNE ALE CĂREI REZONANȚE NE APROPIE DE DOMENIUL FANTEZIEI, POATE FI CONSIDERATĂ PE DREPT CUVÎNT UNA DINTRE CELE MAI ÎNDRĂZNEȚE IPOTEZE ȘTIINȚIFICE ALE SECOLULUI NOSTRU.

Punctul de plecare al descoperirilor legate de existența antimateriei trebuie căutat atunci cînd oamenii de știință au avut ideea de a armoniza între cele două capitole ale fizicii moderne — în trecut tratate separat — mecanica cuantică și teoria relativității.

Propunîndu-și lămurirea stării energetice a particulelor care se mișcă cu o viteză oarecare V, Einstein a ajuns, încă la începutul secolului nostru, la concluzia că energia completă E a particulei poate fi calculată cu ajutorul formulei :

$$E^2 = c^2p^2 + m^2c^4$$

În această formulă, c este viteza luminii egală cu 3×10^{10} cm/sec, iar p este impulsul corpului de masă m, aflat în mișcare, a cărui expresie este $p = m \times v$.

Prima nelămurire în legătură cu aplicarea acestei formule a apărut deoarece în expresia energiei unei particule :

$$E = \pm \sqrt{c^2p^2 + m^2c^4}$$

apare înaintea radicalului dublul semn.

Valoarea pozitivă a energiei era în ordinea firească a lucrurilor, însă valoarea negativă apărea ca un paradox de care savanții au încercat mult timp să se debaraseze, ca de o absurditate, sau pur și simplu s-o ignoreze.

Era și este chiar și acum foarte greu de închipuit un corp cu masă negativă, căruia, în cazul aplicării unei forțe, i s-ar imprima o accelerație de sens contrar. Dacă am presupune un cui din antimaterie înfipt într-un perete și am vrea să-l scoatem cu cleștele, acesta în loc să iasă din perete s-ar înfige mai tare.

Și totuși, în 1928, Paul Dirac, pe atunci în vîrstă de 27 de ani, a avut curajul să presupună existența în microcosmos a antiparticulelor.

Paul Dirac îmbinînd mecanica cuantică cu teoria relativistă a stabilit o expresie care definește mișcarea electronului și a pus astfel bazele unui nou capitol al fizicii : teoria relativistă a cuantelor.

Cu ajutorul ecuației lui Dirac s-a demonstrat că „teoretic" pot exista electroni cu sarcină electrică pozitivă (se știe că sarcina electrică obișnuită a electronului este minus). Acești electroni au fost numiți pozitroni.

Confirmarea ipotezelor teoretice ale lui Dirac s-a făcut în 1932, cînd americanul David Anderson a descoperit această particulă în razele cosmice.

Pornind de la această primă confirmare a simetriei existente în microcosmos, savanții au studiat și celelalte particule elementare, protonul și neutronul, pentru care s-au găsit antiparticulele corespunzătoare, mai întîi teoretic și apoi experimental.

Obținerea pe cale experimentală a primilor antiprotoni și antineutroni (în 1955, respectiv în 1956, în orașul Berkeley din S.U.A.) a fost posibilă numai după construirea unui accelerator gigantic de particule beta (betatron), care să permită o mărire considerabilă a energiei acestor particule folosite drept proiectile pentru bombardarea nucleelor atomice.

Necesitatea unor particule-proiectile de energii atît de mari se explică prin aceea că masa protonului, de exemplu, este de 1836 ori mai mare decît a electronului, energia necesară „excitării" acestuia fiind în mod corespunzător mult mai mare.

Deci existența stabilă a antiprotonului și a pozitronului conduce automat la presupunerea că din interacțiunea acestora (similară cu interacțiunea protonului și electronului) ar putea exista „atomi" de antihidrogen și, din aproape în aproape, antiatomi complecși, deci antimaterie.

Fizic, o antiparticulă poate fi imaginată ca un „gol" cu proprietăți speciale, așa-numitele „găuri ale lui Dirac". Faptul se explică prin aceea că, în cazul în care unei particule dintr-un sistem în echilibru dinamic i se aplică o energie suficientă, aceasta părăsește sistemul, dar în locul lui rămine un „gol" cumulînd particularitățile lipsei acestei particule.

Extinzînd explicația la macrocosmos se poate considera plauzibilă ipoteza existenței în univers a unor așa-numiți „nori" de antimaterie sau antigalaxii.

Ipoteza antigalaxiilor a fost admisă pentru a se explica existența în univers a unor surse de radiații electromagnetice de o putere uriașă. S-a pornit de la fenomenul de „anihilare" ce are loc în cazul contopirii unei particule cu o antiparticulă, fenomen însoțit de degajări uriașe de energie. Termenul de „anihilare", folosit pentru reliefarea acestui proces de contopire, nu este cel mai potrivit, deoarece aici nu este vorba de o distrugere „în mic" a materiei, ci de o trecere a acesteia dintr-o formă de existență **(substanța)** în alta **(cîmpul)**. Astfel, „anihilarea" unui electron cu un pozitron duce la apariția unor cuante luminoase (fotoni gama), a căror energie, de natură electromagnetică, este rezultatul transformării masei electronilor în energie după formula lui Einstein — $E = mc^2$.

În cazul contopirii unui proton cu un antiproton apar de asemenea cuante sub formă de pi-mezoni. Aceste cuante nu mai sînt însă cuante ale cîmpului electromagnetic, ci ale cîmpului nuclear sau mezonic, energia lor fiind cu mult mai mare decît aceea a fotonilor gama. Numai pornind de la aceste considerente se poate găsi o justificare plauzibilă uriașei energii (10^{44} ergi) a radiațiilor electromagnetice emise de radiosursa din constelația **Lebedei**, aflată la peste 200 milioane ani-lumină de Pămînt.

Americanul Barbige și englezul Hoyl au emis ipoteza ciocnirii în această zonă a universului a unei galaxii cu o antigalaxie, pentru ca astronomii Baad și Miukowsky de la Observatorul Mount Palomar să constate că radiosursa amintită (supranumită Lebădă A) este formată din două galaxii întrepătrunse. S-au descoperit și alte radiogalaxii, acestea constituind un domeniu deosebit de pasionant al astrofizicii moderne.

Existența spațiilor antimateriale din univers rămîne totuși o ipoteză, deoarece practic nu s-ar putea face nici o deosebire între materia și antimateria cosmică. Singurul mijloc de informare din spațiul cosmic ne este furnizat de fotoni (radiații electromagnetice). Zonele antimateriale ar trebui să emită antifotoni. Dar între fotoni și antifotoni nu se poate face nici o distincție, aceștia neavînd sarcină electrică sau moment magnetic.

Astfel, deși s-au descoperit antiparticulele și teoretic poate fi presupusă existența antimateriei (antisubstanței) în sine, problema existenței fizice a acesteia rămîne încă în zona ipotezelor.

Ing. Gheorghe ȚARUȘ
(Desenul autorului)

MATERIE ❋ ANTIMATERIE

breviar

BILANȚUL CELOR 135 DE LUCRĂRI STUDENȚEȘTI

În ziua de 5 aprilie a avut loc la Institutul de medicină din Timișoara cea de-a XI-a sesiune a cercurilor științifice studențești. La sesiunea științifică au participat cadre didactice, studenți, precum și reprezentanți de la I.M.F. Tg. Mureș, Cluj, Iași.

Sesiunea a fost deschisă de prof. dr. Al. Șofletea, prorectorul institutului. La această sesiune au fost comunicate 50 din cele mai bune lucrări (din 135 depuse). Dintre lucrările premiate cităm :

— Studiul inhibitorilor strepolizinei O — prin metoda dublei difuziuni în gel, realizat de Ciolac Eugenia, Appeltaner Eleonora, Irina Eremia, anul IV, Medicină generală.

— Studiul metodelor de titrare a virusului vaccinal (Lia Comșulea, anul VI, Medicină generală).

— Cercetări anatomice asupra venelor membrului superior. (Comunicarea aparține studentului Gheorghe Preda, anul VI, Medicină generală).

Suzana LANG
Florin ALBU

LA POLITEHNICĂ

La cercul științific studențesc de termotehnică din Institutul politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din București s-au prezentat recent o serie de teme dintre care menționăm :

— Proiectarea unui stand pentru încercarea ventilatoarelor, *realizată de Nicolae Băran, anul III, Facultatea energetică, secția termoenergetică. Tema respectivă reprezintă un anteproiect pentru standul care se va construi în cadrul noului local al institutului. Standul este proiectat pentru ventilatoarele românești și prezintă interes și pentru întreprinderile producătoare de ventilatoare.*

— Studiul și proiectarea unui detentor cu piston cu ferestre de admisie și evacuare. *Lucrarea abordează o problemă nouă în domeniul obținerii temperaturilor coborîte și va reprezenta proiectul de diplomă al autorului ei, studentul Eugen Ionașcu de la Facultatea de mecanică, secția mașini termice, anul IV.*

— O sinteză cu privire la Pompele termice *și la importanța lor au realizat studenții Paul Iliescu și Maria Preoteasa din anul III al Facultății de energetică, secția termoenergetică.*

Dintre lucrările prezentate la ultima ședință a cercului de fizică din același institut reținem :

— Contribuții la studiul efectului Somuto. *Gheorghe Barbu, anul III Electronică, a studiat un efect mai puțin cercetat și încă nestudiat la noi în țară. Se întrevăd posibilități de utilizare practică la stabilirea gradelor înalte de puritate.*

Studentul A. Rusu, anul IV, Electronică, secția ingineri fizicieni, a construit un amplificator integrator pentru domeniul de frecvență 20 Hz-20 kHz, realizînd și schema de măsură a parametrilor ciclului de histeresis. Rezultatele studiilor sale au fost comunicate în lucrarea Trasarea curbelor de histeresis ale diferitelor tipuri de ferite în vederea studiului comportării lor în diferite condiții de lucru *(frecvență, temperatură, vibrații etc.).*

M. CONSTANTINESCU

„Urmînd neabătut Partidul Comunist, tineretul a participat cu entuziasm la înfăptuirea insurecţiei armate din august 1944, la războiul antifascist pentru eliberarea întregului teritoriu al ţării şi înfrîngerea definitivă a Germaniei hitleriste. El a adus o contribuţie de seamă la reconstrucţia economică, la epopeea revoluţiei populare şi a construcţiei socialismului" (Din Cuvîntarea tovarăşului NICOLAE CEAUŞESCU, secretar general al C.C. al P.C.R., la Congresul al VIII-lea al U.T.C.).

„RECOLT
LE VOM
DIN BRAZ
DE STRĂB

ÎNCHINARE:

Acest „mîine" a sosit. E fierbinte ca inimile noastre, e bogat ca toate visurile de mai bine ale atîtor generaţii de oprimaţi şi luptători din trecut, luminos ca soarele ce ne străjuieşte tinereţea. E acel „mîine" pentru care şi-au dat viaţa cei mai aleşi eroi ai neamului şi, pentru care, în anii Reconstrucţiei, şi-au încordat braţul sute de mii de brigadieri, membri ai organizaţiilor de tineret, făcînd să răsune munţii şi văile de cîntecele lor, silind stîncile să se plece şi să le facă loc. E vremea care ne umple de mîndrie că-i sîntem părtaşi şi ne face să auzim, răzbind pînă la noi din anii epopeii Reconstrucţiei, unul din cele mai înălţătoare imnuri: imnul dăruirii totale a tineretului pe imensele şantiere naţionale — imn ce se cere dus şi mai departe, pînă pe cele mai luminoase culmi ale viitorului.

1. 1945: ŞI PHOENIX A RENĂSCUT...

Războiul mai vuia încă, depărtîndu-se cu ecouri surde spre apus. În urmă-i rămîneau lacrimi, ruine, cenuşă. În judeţul Iaşi, din cele 72 de comune ale sale, 32 se contopiseră cu ţărîna. În alte părţi la fel. Golite de maşini, multe din halele fabricilor îşi căscau spre cer spaţiile mirosind a moloz şi a praf de puşcă, podurile invalide îşi întindeau zadarnic deasupra apelor braţele ciuntite, liniile ferate încremeniseră zgîriind aerul, răsucite, crispate, smulse de explozii. Lîngă podul de pe Tarcău, distrus şi el, un tanc german rămăsese cufundat în mîl — jalnică şi murdară amintire a celor care, aici, pe munţii noştri, începuseră deja să clădească un castel, reşedinţă de vară pentru caporalul de la Berchstgaden — Adolf Hitler...

În faţa distrugerilor provocate de război, poporul nu a descurajat. Mai întîi, tot ce scăpase neatins de tăvălugul războiului, fabrici şi uzine, maşini, vehicule, roadele cîmpurilor ocolite de pîrjol şi ale adîncurilor subpămîntene, clocotitoarea şi nemuritoarea energie a milioanelor de oameni ai muncii au fost puse în slujba distrugerii maşinii de război fasciste. Făuritor al insurecţiei armate, care a deschis larg drumul către continuarea acţiunilor patriotice, poporul a înţeles că mai avea şi datoria de a reclădi tot ce fusese nimicit, de a ridica noi uzine şi fabrici, de a-şi îndrepta toate eforturile spre continua îmbogăţire şi înfrumuseţare a patriei — evoluţie firească a prefacerilor revoluţionare în România. Partidul Comunist, ieşit din ilegalitate după 23 August 1944, a lansat chemarea pentru reconstrucţia ţării — act patriotic de maximă importanţă, în care tineretului îi revenea una din cele mai înalte misiuni. Astfel, editorialul ziarului „Scînteia" din 1 ianuarie 1945, cînd vîlvătăile războiului încă mai dogoreau pămîntul, a fixat, în prag de nou an, principalele îndatoriri ale maselor populare, la care tînăra generaţie era chemată să-şi aducă entuziasta ei contribuţie: lupta pentru înfrîngerea definitivă a Germaniei hitleriste, pentru refacerea ţării, pentru spălarea şi vindecarea rănilor pe care hoarda fascistă, în retragerea furibundă spre apusu-i nu numai geografic, le săpase de-a lungul şi de-a latul plaiurilor noastre.

Hotărîrile Conferinţei naţionale a P.C.R. din 20 octombrie 1945 au venit să ridice aceste îndemnuri la rang de înaltă datorie patriotică şi de lege, nu numai pentru comunişti, ci pentru toţi cei care se bucură de frumuseţile şi bogăţiile acestei ţări.

Şi reconstrucţia a început. A început înfruntînd sabotajele, bolile, foamea, bandele de răufăcători şi de reacţionari, fraudele care, în acei ani de cotitură, s-au ridicat la sute de miliarde de lei. Tineretul, prin energia sa, prin entuziasmul caracteristic vîrstei şi aspiraţiilor sale, era în primele rînduri, încrustînd cu litere de aur întîile cuvinte ale epopeii Reconstrucţiei pe care avea s-o scrie în anii următori. La „Malaxa", în primele trei luni după 23 August 1944, au fost repuse în funcţiune 95 la sută din totalul maşinilor. Minerii din Valea Jiului, renunţînd la odihna de duminică, dădeau zilnic cu 7 000 tone de cărbune mai mult. Marile uzine de la Argireşti, uzinele „Dermata" din Cluj, cele din Tg. Mureş şi multe altele au fost repuse în funcţiune. Din ogoare se dezgropau minele, lăsînd cale liberă plugului. Pe traseul Cîmpia Turzii-Cluj-Oradea-Satu Mare, linia ferată şi tunelurile au fost redate transporturilor. Banditii erau prinşi. Foarte tînărul Ioan Jiurjiu din Roşia Montană a reuşit, punîndu-şi viaţa în pericol, să descopere un furt masiv de aur din rezervele statului.

Ţara renăştea, din propria-i cenuşă, ca o uriaşă pasăre Phoenix, trezită la viaţă de zorii unei vieţi noi.

În acele zile, unul din apelurile organizaţiilor de tineret din România se adresa tinerilor: „Să ne unim puterile pentru reconstrucţia ţării, pentru o Românie frumoasă, liberă şi democratică, aşa cum au visat-o cele mai luminate minţi ale neamului nostru, în care tineretul să poată duce o viaţă fără griji, generoasă şi îmbelşugată!" Printre primii care au răspuns chemării a fost şi Societatea Studenţilor Ingineri. Întrunită la 13 martie 1945 la Bucureşti, pentru a-şi alege noul comitet, ea a aprobat cu entuziasm propunerea ca studenţii să fie folosiţi cît mai mult în munca de refacere a ţării, făcînd, chiar de atunci, primele liste de brigadieri.

Numai în Săptămîna mondială a tineretului, de la 21 — 28 martie 1945, tinerii muncitori de la C.F.R. „Griviţa", muncind peste orele de program, au construit 56 de pluguri; tinerii de la „Malaxa" au construit un tren, cei de la S.E.T. un avion, la „Vulcan" şi „Voina" — 100 de grape, iar la „Lemetru" alte 100 de pluguri.

Pretutindeni se înfiinţau echipe de şoc. Studenţii şi elevii terminau evacuarea molozului de pe străzi. Bătălia, marea bătălie de refacere a ţării, dădea, în avalanşă, primele roade.

2. TINERII SE CĂLESC ÎNTRE — 44 grade şi + 1400 grade

Nu e o afirmaţie de dragul inedítului. E o realitate, un fapt verificat în muncă, în iureşul reconstrucţiei, cînd factorul timp impunea viteză şi temeinicie în lucru, entuziasm şi dăruire pînă la sacrificiu. Iar voluntari au fost mulţi. Nu sute, ci mii şi sute de mii...

Pentru reconstruirea Uzinei electrice Grozăveşti trebuia desfundat canalul de la apeductul Ciurel, prin care se aducea apa de răcire la condensatorii cărbunilor. Canalul, înfundat de fascişti în iarna anului 1944, era îngheţat şi apa nu putea fi evacuată decît printr-un act de mare voinţă şi curaj: să se lucreze în apă şi sub apă, fără costume şi unelte speciale, numai cu ciocanul şi ranga. Şapte tineri voluntari, cufundaţi pînă la gît în apa îngheţată, pe un frig de —44 grade (cum relatează presa vremii) l-au desfundat, totuşi, după ore întregi de trudă. Numele nu li se cunoaşte. Sînt şapte eroi necunoscuţi, eroi cu voinţă de oţel, cu tenacitate, dăruire şi spirit de sacrificiu, eroi care puteau fi întîlniţi pretutindeni.

La Turda, fabrica de sticlă abia fusese repusă în funcţiune. Era singura fabrică din ţară care producea fiole şi, în acea vreme cînd bîntuiau tot felul de boli, medicamentele erau nespus de căutate. Se lucra numai manual, la gura vanelor încinse la +1 400 grade C. Aerul suflat de sticlari, în majoritatea lor tineri, rotunjea „coca" de sticlă, îi dădea formă şi preţ. În mijlocul vaporilor de siliciu care fierbeau în hale, sfidînd epuizarea fizică dată de pierderea excesivă a sărurilor din organism, ei, sticlarii, se luau la întrecere cu hunedorenii şi cu ceilalţi oţelari de pe cuprinsul ţării, care, lucrînd adesea cîte două schimburi fără întrerupere, contopindu-se parcă cu oţelul în clocot, dădeau ţării sute de tone de metal peste plan, pentru tunurile destinate frontului antihitlerist, pentru locomotivele, vagoanele şi tractoarele cerute de nevoile interne. Da, sticlarii, supunînd cele peste 1400 de grade, izbuteau să ţină pasul cu cei ce supuneau, la rîndul lor, oţelul. La numai o lună după reluarea lucrului, producţia a fost ridicată cu 75 la sută faţă de producţia de dinainte de război, crescînd, apoi, în martie 1945, cu 120 la sută, în aprilie cu 135 la sută, în mai cu 230 la sută, în iunie cu 250 la sută, în iulie cu 299 la sută şi în august cu 400 la sută. Printre eroi, dăltuiţi din acelaşi material ca şi tinerii de la Grozăveşti, întrecînd trăinicia granitului, se aflau tinerii Radu Ilie, Ioan Stoian, Alexandru Cozam şi Augustin Kubineţ.

Tot la Turda, a fost reparată în numai 14 zile centrala electrică şi în trei luni fabrica de ciment, distruse de fascişti în retragere. Un grup de tineri, lucrînd la mare înălţime, flămînzi şi prost îmbrăcaţi, au reuşit, cu tot vîntul şi frigul iernii, să repare cablul funicularului, cu unelte înjghebate în pripă de ei înşişi. Iar la Lupeni, la comanda primei brigăzi de şoc a tinerilor mineri, Alexandru Poporeni devenea, la 17 septembrie 1945, primul Erou al Muncii din ţară. În numai opt ore, fiecare om din echipa sa de 50 de membri reuşea să extragă, în condiţii încă grele, cîte 33,50 tone de cărbuni.

Aceştia sînt oamenii care au crescut în acei ani, muncind între — 44 grade şi +1 400 grade pe uriaşul front al reconstrucţiei. Şi au fost sute de mii...

3. „FLACĂRA AU APRINS-O SCÎNTEILE DE LA BOTORCA"

Aşa îşi intitulau ziarele vremii articolele elogioase, tipărite pe pagini întregi, cînd, în urma declarării, în 1946, a primului şantier naţional al tineretului — Agnita-Botorca — s-au îndreptat spre celelalte şantiere locale şi naţionale sute de mii de tineri muncitori, ţărani, studenţi, elevi şi ostaşi. Toţi ca unul, în chiote şi cîntece, sub faldurile tricolorului şi ale steagului roşu, tinerii patrioţi, înţelegînd că lor le revine unul din cele mai măreţe roluri în reconstrucţia patriei, au răspuns chemării partidului cu toată dăruirea, cu tot sufletul. Cu inimile spărgîndu-li-se de emoţie în faţa documentelor, încercăm derularea filmului înălţătoarei epopei naţionale...

— A —

Agnita-Botorca, 1947. Seceta e inundată de ploi lungi de toamnă, noroaiele se lipesc de lopată, şanţurile destinate conductelor ce vor duce Bucureştiului, în plus, peste 450 000 m cubi de gaze naturale, se surpă, se umplu de apă. Pe alte porţiuni, cazmaua lunecă pe stîncă, ţipînd. Natura le este potrivnică încă celor 900 de tineri veniţi aici din Bucureşti, din Sibiu şi din judeţele celor două Tîrnave, dar nimeni nu se lasă doborît. Pe drumul desfundat de ploi al Bîrghişului, pe cîmp, pe dealuri şi văi, roabele sapă urme adînci. Maşini nu sînt. Norma zilnică de 4 m liniari e depăşită însă frecvent, de cîte 3, de cîte 4, de cîte 5 ori... Se lucrează şi noaptea. Hrana de bază este fasolea, marmelada şi pîinea neagră, adesea îmbibată cu apă. Dintr-o ţigară fumează jumătate din brigadă, dar nu-i bai. Totul e să fie terminată conducta pînă la 15 decembrie, chiar dacă inginerii au programat-o abia pentru luna mai 1948...

...Frămîntînd noroiul, un tînăr inspectează şantierul, mergînd pe jos cîte 50 de kilometri pe zi, de la

Pelişor la
Bîrghiş. E
brigăzilor
ore din 48,
timpul. Do
conducerii
minarea c
1947, îl în
imensă stă
hohote... M
colţurile C
în Gara d
rului Econ
sal „Scala
ba am fă
bit?!" —
alţi sărbăt
de studenţi
brigada st
cescu", de
slav cu
pentru ero
tierul linie
Pe şantier
a căpătat s

Şantierul
aceea, pe
lometri, şa

● La Bumbeşti-Livezeni, şantierul de contin
începute înainte de război a adunat un prim
utemişti, ajungîndu-se apoi la 30 brigăzi de
construit în total peste 25 kilometri linie
600 000 mc cu terasament în teren ordinar şi
terasament în stîncă. Aici s-au mai construit
poduri, 13 poduri cu deschideri mai mari de
de coastă, 84 poduri şi podeţe pînă la 8 m
pasaje superioare, un pasaj inferior, 37 tune
totală de 6 730,55 m.

Prin construirea liniei Bumbeşti-Livezeni s-
uriaşe în toate transporturile din bazinul carbo

● Pe şantierul naţional de la Salva-Vişeu ti
o linie ferată de 63 km lungime, care leagă
restul ţării.

Aici s-au construit: 100 000 mc terasamente
şi 150 000 mc terasamente în stîncă; 600 m
300 m liniari ziduri de sprijin; 3 tunele, din
de 2 400 m; 6 viaducte şi podeţe; 6 staţii de clă

La Salva-Vişeu s-au realizat 2 900 000 oam

● Pe şantierul Agnita-Botorca s-au efectuat

LUMINII

…LEGE MÎINE

…TRASĂ

…I"

…a Mediaş la
…comandantul
…doarme patru
…e vesel tot
…şti, în faţa
…portînd ter-
… decembrie
… şi fericirea
… pieptul în
…ă din toate
…rbătorească
…ţa Ministe-
…ale, apoi, în
…e. „C… nai-
… de deose-
…l, ca atîţia
…i sînt şi mii
…ut parte din
…icolae Băl-
…vernul iugo-
…cii clasa I,
…că pe şan-
…c-Sarajevo.
…roismul lor
…dînci...

În noaptea
…zeci de ki-
…i destinate

alimentării Clujului cu metan a fost terminat. După lucrul intens din zori şi pînă la răsăritul stelelor brigadierii ar fi putut să doarmă liniştiţi. Dar nu! Nimeni n-a vrut să se culce înainte de terminarea completă a lucrărilor de lansare a conductei pe toată porţiunea sectorului Panta. Orbecăind la deal pe întuneric, cu macaralele purtate pe braţe, Judita Borat de la Facultatea de matematică din Cluj, Odette Covaci de la Chimie, Gheorghe Rivos de la Politehnică şi mulţi alţii au lucrat pînă în zori, străjuiţi de steagul înfipt în coama dealului, ale cărui pocnete în bătaia vîntului se auzeau pînă departe. Iar cînd cocoşii din Boju, din Pata, din Bonţida şi Cojocna au salutat primele semne ale zilei, manivelele erau întoarse, sudarea ţevilor se terminase, izolarea mufelor era făcută: drum liber gazului!...

Aşa a fost dată în folosinţă conducta de la Cianu-Mare, în numai 27 de zile, cu zece luni înainte de termen, realizîndu-se economii de aproape 4 miliarde de lei.

— C —

De aici secvenţele se succed ameţitor, asemeni iureşului tot mai năvalnic al brigadierilor.

★

Bumbeşti-Livezeni. Urcuşul Măgurii Şoimii e greu. Bocancii alunecă pe roca udă, apa îmbibă salopetele. Din cînd în cînd, prin petecele de nori, sus, în dreapta, sclipesc Pietrele Albe... La Ploştina se rostogolesc pietre din bolta tunelului. La Murga Mică s-a strîns atîta apă în săpături că se lucrează înotînd în ea pînă la genunchi. Brigadierii nu dau înapoi. În frunte e Brigada IV Bihor. Pentru o zi, cel mult două; atît; aici nimeni nu poate sta mai mult pe primul loc; mîine o va depăşi brigada „Gh. Gheorghiu-Dej", apoi... abia apoi, cu o nouă depăşire, bihorenii vor putea reocupa primul loc...

★

Predeal. E noapte. Sub razele lunii sclipesc fantomatic primele zăpezi de pe creştetul Caraimanului. La repararea tunelului încă se mai lucrează. Ploieştenii nu vor, cu nici un preţ, să doarmă...

★

Din nou Bumbeşti-Livezeni. 2 000 de brigadieri-actori şi 4 500 de spectatori participă la marele concurs artistic organizat pe şantier, duminică, în jumătatea a doua a zilei, cînd nu se lucrează...

★

Caraş. 34 de utemişti au terminat barajul care va zăgăzui 10 000 000 …

la Reşiţa. În ciuda oboselii, un şir nesfîrşit de brigadieri, în salopetele lor albastre, joacă brîul pe baraj. Fără muzică. Le cîntă, în ritm năvalnic, doar inimile...

★

Un şuier prelung de locomotivă. Fanfare, marşuri, urale, chiote. Din Gara de Nord, în trenul împodobit cu drapele, portrete şi lozinci, pleacă pe şantiere un nou eşalon din cei 11 000 de studenţi aflaţi în primele rînduri ale reconstrucţiei naţionale. Pe o lozincă cineva a scris: „Studenţimea a dat ţării în trei luni 124 107 ore de muncă-om. Să le triplăm!"

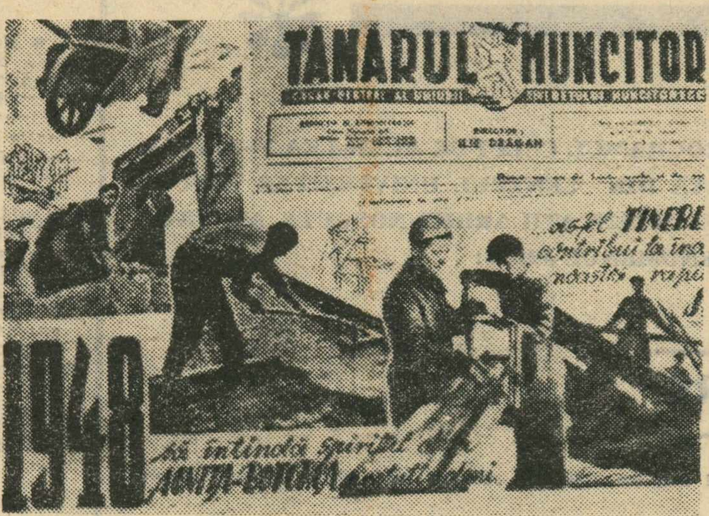
★

„Dragă mamă, mîine dăm drumul primului tren pe linia Bucureşti—Craiova. Am terminat linia în cinstea lui 23 August. Tocmai azi mi-am scrîntit o mînă, din umăr, dar o să-mi treacă. Săptămîna viitoare sînt acasă. Să-mi faci colţunaşi cu hribi uscaţi, cum ştii să faci numai mata. Sărut mîna cu dor, Ghiţă."

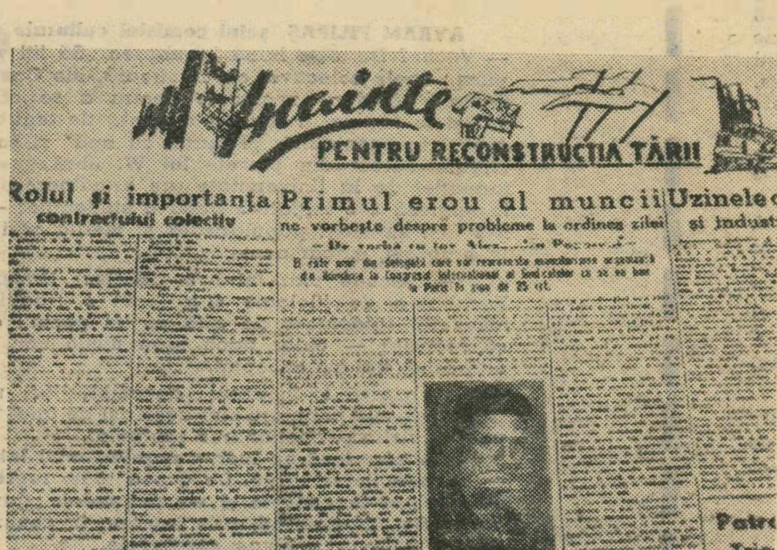
Ghiţă Stărică doarme. A adormit cu capul pe hîrtie şi cu gîndul la satul de pe Siret. În baracă nu mai ai loc. Băieţii au organizat aici un bal şi cele cîteva fete de la cantină trec din braţe în braţe, în ritmul legănat al muzicuţelor. Doar Ghiţă, obosit, doarme „pe furatelea", visînd, poate, trenul care-l va duce acasă şi căruia tocmai el cu băieţii din brigadă i-au dat cale liberă pe linia proaspăt reparată...

4. CUVÎNT CĂTRE CEI CARE AU FOST PRIMII...

Am reprodus, din ziarele vremii, din mărturiile voastre, din cele văzute străbătînd plaiurile patriei, doar cîteva pagini ale epopeii scrise de voi. Le-am reprodus cu inimile zvîcnind de emoţie, ca omagiu la cea de a 45-a aniversare a Uniunii Tineretului Comunist. Le vom ţine minte şi le vom urma în aşa fel, încît voi, cei ce astăzi continuaţi pe ogoare şi în şcoli, pe şantiere şi în universităţi epopeea pe care aţi început-o atunci, să fiţi mulţumiţi de noul schimb care vi se alătură pentru neîntrerupta înflorire a patriei socialiste, pe culmi tot mai înalte, spre comunism.

programate pentru 6 luni. Au fost săpaţi 51,500 km de şanţ şi au fost instalaţi, sudaţi şi îngropaţi 51,500 km de conductă. Cei 900 de tineri muncitori, ţărani, intelectuali şi ostaşi din Bucureşti şi din judeţele Tîrnava Mare, Tîrnava Mică şi Sibiu, ajutaţi de alţi 4 200 tineri ţărani din împrejurimi, au adus statului economii de 150 000 000 lei.

● Pe şantierul din lunca Prutului, înfiinţat pentru reglementarea cursului inferior al rîului, tinerii au ridicat 8 diguri, redînd astfel agriculturii 13 000 hectare de teren, îmbunătăţind exploatarea piscicolă din bălţi şi lacuri, împădurind mari suprafeţe.

● La 800 m înălţime, în frig, zăpadă şi noroi, 100 de tineri ceferişti au terminat, la sfîrşitul lui ianuarie 1948, sanatoriul Marila de lîngă Oraviţa.

● În Banat, la Valea Popii, 70 de tineri au construit un uriaş viaduct. Într-o lună şi jumătate ei au efectuat 138 000 ore-om, au prelucrat 771 kg de fier, au terminat două picioare de pod, au bătut 36 000 m liniari de piloni şi au elevat, încărcat şi descărcat 2 600 mc materiale.

TOATE ACESTEA AU FOST CONSTRUITE, ÎN CONDIŢIILE DE DUPĂ RĂZBOI, DOAR CU TÎRNĂCOPUL, LOPATA, MACARAUA DE MÎNĂ ŞI CIOCANUL.

estudiantina

SÎMBĂTĂ SEARA— INVITAŢIE LA POLITEŢE...

Anunţaţi de obligativitatea ţinutei de seară la festivalul politeţii, ţinut de anul IV al Institutului de arhitectură, ne-am prezentat ca atare, aşteptîndu-ne la o atmosferă sobră şi poate chiar la lecţii de bună purtare.

Surpriza a fost plăcută. Politeţea a fost prezentă prin... absenţă: nimeni nu a discutat despre ea, nimeni nu a invocat-o. De altfel, politeţea există atîta timp cît nu se face caz de ea, atîta timp cît oamenii ţin seama unii de alţii — fără a-şi impune reguli stricte, ci dintr-un anumit firesc indiscutabil. Toate acestea însă le lăsăm pe seama singurului conferenţiar care, invitat să vorbească despre politeţe, a fost unicul care a pomenit-o.

Revenind la festivalul de la Institutul de arhitectură trebuie să spunem că, de fapt, am asistat la un festival al artelor; majore sau minore, aceste arte şi-au dat întîlnire pe sălile institutului, în amfiteatre şi săli de curs şi chiar în sala profesorilor. Am putut vedea o expoziţie studenţească de artă plastică (gravură, sculptură în lemn şi fotografii). Am vizionat un spectacol al anului IV, care a alăturat cîteva momente de bun umor obiceiului mai vechi al spectacolelor date de viitorii şi prezenţii arhitecţi: acela al ilustrării cîntecelor ori textelor cu proiecţii de filme şi diapozitive. Demn de relevat este efortul pe care studenţii l-au făcut în transformarea sălii profesorilor într-o cafenea sui generis cu mese suspendate pe planşete, cu inscripţii şi desene amuzante, unele cu o adresă satirică faţă de snobismul cafelei şi al cafenelei. S-a creat şi o „concurenţă" într-o altă sală, unde grija pentru aspectul distractiv nu era părăsită. Sala de dans a fost şi ea împodobită festiv, invitînd la bună dispoziţie.

Ne-am simţit bine printre viitorii arhitecţi, care şi-au dovedit o dată mai mult fantezia.

F. MIRON

DAN BĂNCILĂ : „Peisaj" (gravură)
(Din expoziția deschisă la Casa de cultură a studenților din București)

169 DIN 43 000 !

Comisia culturală a Centrului Universitar București, la sugestia unor muzee, „a prelucrat cu șefii comisiilor culturale din institute" cîteva sarcini ca studenții să frecventeze mai des și într-un număr mai mare aceste lăcașuri de cultură, și au „adoptat", după cum am înțeles, și unele „măsuri".

De altfel, cu nici un an în urmă, revista noastră a organizat o amplă discuție pe această temă cu participarea unor personalități ale vieții noastre culturale și a unor studenți. Concluzia unanimă care s-a degajat din aceasta a fost necesitatea ca studenții să fructifice mai din plin posibilitățile de informare și cultivare pe care le oferă zecile de muzee și case memoriale dintre cele mai diferite. Reprezentanții vieții muzeale, potrivit angajamentelor care și le-au luat cu acel prilej, au încercat nu o dată să stabilească o colaborare mai strînsă cu asociațiile studențești. Rezultatele însă, și nu din vina muzeelor, nu sînt de natură să ne încînte. Cunoașterea comorilor spirituale existente în așezămintele de cultură — mijloc de formare a unei personalități complete — ar trebui să se înscrie în preocupările fiecărui student ; și mai mult decît atît — pentru oricare dintre noi — petrecerea săptămînală a cîtorva ore în incinta instituțiilor muzeale ar trebui să devină o nevoie firească, intimă.

La ora actuală însă, chiar cu „propaganda" asociațiilor, formală pe cît se pare, relațiile tineretului universitar bucureștean cu MUZEUL nu sînt dintre cele mai strînse... Un sondaj al revistei întreprins în Capitală, cu ajutorul Consiliului Muzeelor, la trei dintre cele mai importante complexe muzeale ale țării este concludent :

Duminică, 16 aprilie, în Muzeul de istorie a orașului București au intrat 11 studenți : 2 de la Arte plastice, 3 de la Politehnică, 4 de la I.S.E., și 2 de la Istorie. Dintr-un număr de ordinul sutelor de vizitatori ai Muzeului de artă al Republicii Socialiste România, studenți au fost abia 74. La Muzeul satului cifra indică 84 de studenți din 17 facultăți.

După un calcul cît se poate de simplu vom zîmbi constatînd că întregii Facultăți de istorie nu i-ar ajunge aproape cinci ani pentru vizitarea unui muzeu de specialitate. Spre a nu mai discuta cît timp le-ar trebui celor 43 000 de studenți ai centrului universitar București, într-un asemenea tempo, să treacă doar printr-o singură galerie a Muzeului de artă ; fiindcă, evident, pentru parcurgerea tuturor galeriilor (înmulțiți 12 × 10) s-ar cere să trăim pînă la sfîrșitul secolului viitor ! Să mai socotim apoi și cîte veacuri s-ar cere puse la dispoziția noastră ca toți studenții să viziteze 39 de muzee și case memoriale, cîte sînt în București ?

Concluziile acestea n-au de loc darul să ne încînte. Ele certifică o anume indiferență, condamnabilă, a multora dintre intelectualii de mîine ai țării față de propria lor instruire. O uscăciune spirituală. Și asta să ne dea de gîndit, în primul rînd, fiecăruia dintre noi.

REPORTER

AD CALENDAS GRAECAS ?

O sală neîngrijită. Ca la cantină, scaunele sînt grupate în jurul unei mese pătrate. Într-o originală vitrină de sticlă stă ferecat un televizor cu husă albastră. Tabloul reprezintă clubul Universității clujene.

O partidă ori două de șah, vizionări la televizor (Doamne, cîți vin cînd se transmit meciuri !) și un program de „studiu individual" (studenții care au de pregătit seminarii sînt atrași de liniștea profundă care domnește aici). Aceasta este activitatea clubului.

Și acum să vi-i prezentăm pe *animatorii* istovitei activități... În fruntea lor s-a aflat („după mari insistențe la minister") un fost profesor de română de la Cojocna, Titus Moraru ; acum nu se mai află ; s-a învîrtit omul vreo 6 luni, a consumat și-o lună „concediu de nuntă", a recunoscut : „Nu mă pricep la postul ăsta de director" și apoi și-a dat demisia. Se pare că-i mai bine să fii salariat la Filiala clujeană a Academiei, după o „haltă" la club.

De la 1 martie (spre a nu se pierde probabil stilul de muncă) ministerul a repartizat-o pe Ildico Sipoș, în funcție de metodistă.

— Aștept să fie angajat un director care să mă îndrume, mărturisește dînsa, cu o fermecătoare candoare. Am absolvit anul acesta Facultatea de filozofie, n-am lucrat niciodată în domeniul cultural, nu știu ce trebuie să fac și îmi este indispensabil un ajutor. Pînă nu se ocupă postul de director, cum să organizăm munca ?

Mai există o bibliotecară suferindă, prin urmare mai mult în concediu. Și... un tabel cu *21 de nume* (cadre didactice, studenți) reprezentînd, după cum am fost informați — „colectivul cerut de regulamentul elaborat de minister cu privire la buna activitate a cluburilor". Această listă e „prezentă" în carnetețul tovarășei Sipoș și, ca orice tabel care se respectă, a rămas, cuminte, pe hîrtie.

N-am înțeles nici o clipă de ce îi trebuie clubului Universității *trei salariați la două sălițe*, cînd mai există și o comisie culturală a asociației, de ce o fi avînd Universitatea nevoie de *asemenea* salariați ?!

Și ne-am mai întrebat, asemeni studenților Universității, cînd va veni ziua în care se va înjgheba un program la acest club ?

Ad calendas graecas ?.

R. C.

ÎNTÎLNIND ÎN PROGRAMUL CELUI DE AL III-LEA FESTIVAL STUDENȚESC DE ARTĂ DIN CENTRUL UNIVERSITAR BUCUREȘTI O SERIE DE REPREZENTAȚII ARHICUNOSCUTE, AM VRUT SĂ NE EXPLICĂM FENOMENUL PRIN :

O ÎNTREBARE:

— De ce sînt atît de insistent reluate în festival lucruri foarte vechi ?

UN RĂSPUNS:

AVRAM FILIPAȘ, șeful comisiei culturale a C.U.A.S. București :
— Vechi ? Da, este bună întrebarea. Să fiți vă rog atentă la răspuns : unele colective, ca, bunăoară, ale Casei de cultură, au fost invitate să dea spectacole pentru a se obține un tablou mai variat în festival. Formația centrală de teatru are însă o singură piesă reprezentabilă: „Paharul cu apă" și ca atare... Prezentarea „fragmentelor" din piesele lui W. Shakespeare în interpretarea formației de la Universitate are următoarea rațiune : spectacolul în engleză e o inițiativă bună a studenților — care la vremea ei n-a fost suficient popularizată și merită să-i rezervăm un spațiu în program, măcar acum.

În discuție mai intră și „Surîsul Hiroșimei" de Jebeleanu: Facultatea de filologie și-a făcut o tradiție din a apărea în festivalul studențesc de artă cu un poem ; anul acesta au ținut să reapară — chiar dacă n-au nimic nou, pentru a nu curma o tradiție ; noi am acceptat.

Se observă și în cazul ansamblurilor unele repetări ; de fapt dansurile populare sînt aceleași de anul trecut. Dar spectatorii pot înregistra perfecționarea echipelor.

Subliniez însă un lucru : **regulamentul întrecerii** — e adevărat — nu permite reluările. De aceea toate **reprezentațiile vechi n-au fost incluse în concurs și nu sînt notate ;** juriul poate chiar lipsi de la ele... Nefigurînd, prin urmare, în concurs, pot fi prezentate de mai multe ori aceleași spectacole.

ȘI COMENTARIUL NOSTRU:

După cum aflăm din răspunsul tovarășului Avram Filipaș, festivalul studențesc **trebuie să fie cît mai** variat ! Subscriem întrutotul ! Dar noi tocmai din **acest motiv** nu pricepem cum de-a fost împănat programul cu tot felul de reprezentații antediluviene

Ca mai toți spectatorii și noi vedeam realizată această varietate prin genuri de spectacole cît mai diverse, prin repertorii diferite. O varietate de conținut. Ni se oferă în schimb aceleași și aceleași „momente", de care ne-am plictisit încă de anul trecut, cerîndu-ni-se (indirect !) să strigăm bra· ·, pentru că PE SCENĂ AU FOST ADUSE FORMAȚII MAI MULTE ȘI DEOSEBITE (ca titulatură).

— Observăm, sigur că observăm — că, „de jure", măsura adoptată de către comisia culturală are acoperire : nimic nu contravine regulamentului de întrecere !

Dar asta ne interesează ?

Ni se pare că prin cîteva subterfugii s-a încercat să ni se distragă atenția de la esență : prin ceea ce s-a realizat nou, pe plan artistic, într-un an de zile în centrul universitar București, nu se putea organiza un festival de amploare...

Preferam, de facto, în locul unei „retrospective" de 20 de zile, o săptămînă doar de festival, dar festival adevărat !

Roxana COSTACHE

● *Mult așteptata gală de filme cu producțiile studenților de la I.A.T.C. a avut, în sfîrșit, loc la Casa de cultură. Publicul a trecut prin emoții — 45 de minute a stat în sală neștiind dacă peliculele anunțate vor rula ori nu — însă bucuria de a viziona filmele colegilor de la regie a anulat enervarea celor trei sferturi academice. Se pare că întîlnirea cu masa de studenți „neavizată" n-a fost atît de surprinzătoare pe cît credea conducerea I.A.T.C. și ca atare, ne întrebăm, iar, de ce oare nu s-a aprobat prezentarea lor, atunci, la începuturile anului universitar ?*

● *Nu mică ne-a fost mirarea cînd, la Timișoara, pe scena festivalului studențesc de artă a fost prezentată o piesă într-un act : „Hai, oameni buni !" de W. Saroyan. Și mirarea oricărui spectator al formulei 3 x 3 x 3, din care face parte și piesa susamintită, izvorăște din opacitatea regiei la poezia textului. Oare, simțindu-se acest fapt, nu se putea scoate din repetiție acest spectacol care dă impresia că întreg tripticul dramatic se scaldă în apa călduță a diletantismului ? Și cînd te gîndești că spectacolul a fost „regizat" de un actor al teatrului „Matei Millo", mirarea de care vorbeam lasă loc îndoielii asupra calităților invitatului-actor-regizor !*

● *Ștefan Bacereanu e un bun regizor, interpret, și, mai presus de toate, un prețios animator al mișcării teatrale studențești din Universitatea Timișoara. Dar iată-l într-o postură mai puțin fericită : aceea de regizor și interpret al piesei „Portocala verde" de Radu Dumitru. Evitînd să comentăm calitatea piesei, tot spectacolul — în ciuda rezolvării fericite a mișcării în scenă și a scenografiei — e de o valoare medie.*

PUNCT CONTRA PUNCT

• O carte pe care ne grăbim s-o recomandăm cititorilor — **Istoria Bucureştilor** de Constantin C. Giurescu. Vasta erudiţie a prestigiosului nostru istoric, spiritul de investigaţie îndrăzneţ, intuiţiile întemeiate pe un nedezminţit simţ al istoriei, însufleţite tot timpul de un romantic elan patriotic conferă acestei monumentale cărţi nu numai valoarea unei solide opere ştiinţifice, ci şi pe aceea de captivantă literatură istorică.

• Tînărul şi talentatul critic Marian Popa ne oferă recent, în „Luceafărul" din 15 aprilie, o excelentă mărturie a discernămîntului şi seriozităţii judecăţii sale literare în articolul **„Semnificaţia premiului literar"**. Ar fi cu adevărat timpul ca în acest domeniu să punem punct arbitrariului şi subiectivităţii.

• O **„Stradă"** bine văzută în „Informaţia Bucureştiului" (sîmbătă 15 aprilie) de către Mihai Stoian, Dorel Dorian, Ştefan Iureş, Vasile Nicorovici şi Vartan Arachelian.

• În sfîrşit, în programul cinematografelor de săptămîna trecută o rază de lumină în împărăţia întunericului" — filmul „Robii", un duios elogiu al generozităţii umane. Păcat că transcrierea dialogurilor (în traducerea aceleiaşi neistovite poliglote Milca Băncilă?!) ne-a făcut să regretăm lipsa binoclului...

• Afectarea enervantă şi ifosele de vedetă provincială ale unei învăţătoare, lozincile debitate cu ostentaţie de un elev pedant, elucubraţiile şcolăreşti (nu o dată agramate, de genul „anii tinereţii sînt vîrsta **unde...**") ale unui cercetător în ale pedagogiei — iată pe scurt bilanţul ultimului **„Club al tinereţii"** de la Televiziune, „cocoţat", în contrast cu nivelul lui de atîta vreme scăzut, la înălţimea bordului unui avion. Un singur om de bun simţ, pilotul, căruia unul dintre interlocutori îi spune la sfîrşit : **vă mulţumim, aţi fost o gazdă prea amabilă.** Într-adevăr, prea amabilă! Dar pînă cînd? — întrebăm noi Televiziunea, fără să-i mulţumim.

• Decît aşa o „băcănie" fără profil şi fără sare, cum este emisiunea duminicală a aceleiaşi Televiziuni, **„Magazin 111"**, mai bine lipsă! Căci telespectatorii nu înţeleg prin acest **magazin** o unitate unde Ion Besoiu desface solduri...

RELIEF

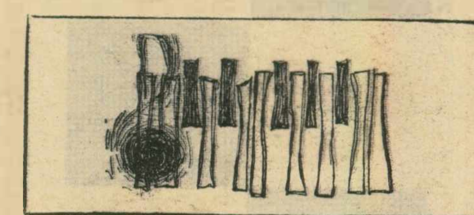
INTERPRETEAZĂ DAN GRIGORE!

Acest anunţ face pe mulţi melomani să dea mai tare aparatele de radio sau televiziune, ori să umple pînă la refuz sălile de concert. Aşa s-au petrecut lucrurile şi cu ocazia recentului spectacol al orchestrei Cinematografiei, dirijată de cehoslovacul JAROMIR NOHEJL, care l-a avut ca solist pe tînărul student bucureştean. La nici 24 de ani, la fel ca şi Marina Krilovici sau Ludovic Konya, Dan Grigore este un nume bine cunoscut în viaţa noastră muzicală. Laureat al mai multor concursuri internaţionale, el a apărut ca solist în concertele filarmonicilor din Bucureşti, Timişoara, Tg. Mureş, Iaşi... (spaţiul nu ne permite să continuăm). De fiecare dată evoluţiile sale prezintă un interes deosebit, datorat în primul rînd unor calităţi artistice ieşite din comun, cît şi permanentei creşteri valorice de la un concert la altul. Această ascensiune se datoreşte deosebitei perseverenţe şi capacităţi de muncă, trăsături ce-l caracterizează pe Dan Grigore. După studii îndelungate şi temeinice cu profesoarele emerite FLORICA MUZICESCU şi CELLA DELAVRANCEA, timp în care s-au afirmat cu prisosinţă însuşirile sale cu totul remarcabile ce au culminat cu participarea la Festivalul mondial al tineretului şi studenţilor de la Viena în 1959 (deci la numai 16 ani !!), Dan Grigore urmează timp de 2 ani cursurile Conservatorului din Leningrad. Evidenţiindu-se şi aici în mod strălucit este invitat încă din timpul primului an să susţină recitaluri în sala Conservatorului, iar apoi în Studioul de concerte din Leningrad. Reîntors în ţară obţine pentru merite excepţionale bursa „George Enescu". În prezent este student al Conservatorului „Ciprian Porumbescu", clasa profesor Corneliu Gheorghiu.

În concertul de care aminteam la început, Dan Grigore a interpretat una din lucrările sale preferate, „Concertul nr. 2 în Do minor" de Rahmaninov. Dramatismul plin de încordare patetică, îmbinat cu lirismul cald, ca şi accentele viguroase proprii lucrării respective, care reprezintă unul din punctele culminante ale creaţiei marelui compozitor rus, au fost redate plenar în interpretarea tînărului nostru solist. Nemaifiind preocupat de problemele tehnice, de mult depăşite, Grigore săvîrşeşte adevăratul act artistic. Nici un moment ostentativ (deşi lucrarea i-ar fi permis-o), mergînd numai la adevărata substanţă muzicală, el ne-a dovedit că nu este numai un talentat instrumentist, ci un veritabil muzician. Sau, cum scria un cro-

nicar muzical francez, entuziasmat de recenta evoluţie a pianistului nostru în faţa exigentului public parizian : „La Dan Grigore tehnica impecabilă trece dincolo de acrobaţie ; tuşeul aerian, dulceaţa aproape feminină se pot transforma în furtuni romantice, prin care trece însuşi sufletul muzicii". (Antibes, „Nisse matin").

Cehoslovacul Jaromir Nohejl, aparţinînd tinerei generaţii de dirijori cehi, ne-a lăsat o impresie ştearsă. Interpretarea sa în genere corectă (paradoxal, mai slab în Simfonia a VII-a a compatriotului său Dvorák !!) se opreşte undeva la un nivel de şcoală, fără nici o notă personală. E adevărat că am avut senzaţia unei neîmpliniri, dirijorul cerînd mai mult, iar orchestra nerăspunzîndu-i. Există parcă o înţelegere tacită între cronicarii muzicali de a nu critica nivelul submediocru al orchestrei cinematografiei. Este invocat mereu motivul lipsei de timp pe care respectiva formaţie îl resimte din cauza imprimărilor zilnice ce este nevoită să le facă. De asemenea, „i se iartă păcatele" pentru că în frunte cu animatorul său, Constantin Bugeanu, îşi alcătuieşte un repertoriu inedit şi atrăgător. Dar ce folos ! Nivelul artistic este scăzut, foarte scăzut, incontestabil cea mai slabă orchestră a Capitalei şi inferioară multor altora din provincie.

Intervalul dintre concertele sale este mare. L-am dori poate şi mai mare, ca în felul acesta timpul afectat pregătirii să crească. Prestigiul muzical de care se bucură ţara noastră nu ne permite să fim reprezentaţi în faţa unor oaspeţi străini de o asemenea formaţie. Punctul culminant al serii l-a constituit, desigur, solistul. El a susţinut acest concert în timp ce se pregăteşte pentru examenele de absolvire şi de stat, pentru concursul „Margueritte Long" de la Paris (unul din cele mai dificile concursuri de acest gen din lume) şi pentru concursul „George Enescu". Peste puţin timp Dan Grigore va pleca în Franţa la concursul amintit. Să-i urăm ca lui Radames : „Ritorna vincitor !"

Cristian MIHĂILESCU

VALORIFICAREA MOŞTENIRII GÎNDIRII ECONOMICE ROMÂNEŞTI

Iniţiativa Editurii Academiei Republicii Socialiste România de a înfiinţa colecţia *„Texte din gîndirea economică românească"* continuă amplul efort de valorificare a patrimoniului ştiinţific din domeniul gîndirii economice, punînd totodată la îndemîna cititorilor operele fundamentale ale primilor noştri economişti care, animaţi de idealuri progresiste şi de soarta ţării, s-au preocupat să găsească soluţii viabile pentru a schimba situaţia social-economică a ţării, deosebit de grea în vremea lor.

„OPERE ECONOMICE" de A.D. Xenopol (1847-1920) cuprinde 11 din cele 19 lucrări economice ale marelui istoric. Autorul „Istoriei românilor din Dacia Traiană" *şi al studiului de filozofie a istoriei „La théorie de l'histoire" face din demonstrarea necesităţii şi posibilităţii industrializării României ideea fundamentală ce străbate toate scrierile sale economice, prin dezvăluirea înapoierii economice şi a pericolelor economiei eminamente agrare, pledînd pentru utilizarea raţională a bogăţiilor naturale şi pentru stabilirea de raporturi economice echitabile cu străinătatea.*

Înlăturînd din procesul dezvoltării istorice factorii de ordin subiectiv, Xenopol porneşte de la rolul determinant al factorului economic şi al producţiei materiale, fundamentînd pe baze solide ideea industrializării împotriva celor care susţineau caracterul aprioric al României „curat agrare", avertizîndd că... „ţara curat agricolă va vinde ieftin şi va cumpăra scump obiectele trebuitoare traiului". *Pentru remedierea tuturor neajunsurilor ce decurg din caracterul agrar al ţării noastre, recuperarea întîrzierii dezvoltării economice, este necesară crearea şi dezvoltarea unei puternice industrii naţionale.* „Există un singur mijloc de a îndrepta această stare de lucruri, anume acela de a rafina munca noastră, de a o pune în stare să producă şi alte lucruri decît grîu şi păpuşoi, de a face pe poporul nostru să se mai emancipeze (...) — Introducerea industriei la noi în ţară este singurul mijloc de a înlătura criza ce ne ameninţă cu ruina economică".

Operele sale economice, conţinînd un bogat fond de idei de o valoare incontestabilă, nu sînt lipsite însă de anumite limite şi inconsecvenţe. Astfel, Xenopol renunţă treptat la ideea creării diferitelor ramuri ale industriei, restrîngînd industria naţională la industriile agricole (care să prelucreze materiile prime vegetale şi animale provenite din agricultură), deoarece, motivează el, ne lipseşte cărbunele. Ideile înaintate ale lui A.D. Xenopol, denigrate sau ignorate de contemporanii săi, simţul patriotic şi susţinerea hotărîtă a intereselor naţionale, puse în circulaţie prin editarea acestor lucrări, se bucură azi de o apreciere unanimă.

★

Editarea „OPEREI ECONOMICE" a lui P.S. Aurelian (1858-1909), cu un valoros studiu introductiv semnat de Costin Murgescu, membru corespondent al Academiei, pune la îndemînă o operă puţin cunoscută, căreia adversarii politici i-au negat chiar valoarea ştiinţifică pentru gîndirea economică românească, nevăzînd că Aurelian este primul care a abordat complex, la nivel microeco-

nomic, problemele creşterii economice a României.

În centrul preocupărilor sale ştiinţifice şi al activităţii practice, Aurelian a pus ideea de naţiune, prin prisma căreia priveşte, spre trecut, prezent şi viitor, plecînd de la realităţile ţării şi avînd ca scop progresul ei. Dar, tot în numele unităţii naţionale, el crede în posibilitatea armonizării intereselor de clasă, manifestîndu-şi şi dezacordul cu ideea revoluţiei şi pledînd pentru transformări graduale pe calea reformelor statului — care este „emanaţiune a naţiunii". De aici decurg limitele gîndirii sale economice şi social-politice, cu toate că el observă contradicţiile capitalismului dar nu le socoate inerente şi crede în realizarea justei repartizări a avuţiei sociale între toţi membrii societăţii.

Îngrijorat că goana după profituri şi lipsa de continuitate a politicii economice a statului va secătui bogăţiile ţării, el propune coordonarea eforturilor factorilor răspunzători pe o perioadă lungă, întrevăzînd posibilitatea alcătuirii programului economic general pe termen lung elaborat de stat. Este primul care introduce noţiunea de programare, căci industria naţională nu poate fi rezultatul improvizaţiei, ci al unui „plan de organizare industrială", pentru asigurarea eficienţei investiţiilor. Aşadar, probleme deosebit de actuale, semnalate genial în secolul trecut, dar aplicate abia în anii socialismului.

Modernizarea economiei naţionale prin dezvoltarea industriei asigură promovarea relaţiilor economice echitabile şi consolidarea independenţei economice, fără de care independenţa politică e iluzorie în condiţiile dezvoltării orînduirii capitaliste. De aceea el militează împotriva liberului schimb şi cere abolirea convenţiei comerciale cu Austro-Ungaria, care aducea prejudicii grave României.

★

Apariţia operelor economice ale lui Xenopol şi Aurelian constituie doar începutul ; aşteptăm editarea lucrărilor economice ale lui N. Bălcescu, Ion Ghica, Dionisie Pop Marţian...

Victor RAREŞ

IDILA LUI SARTRE

Fotografia luată la Luxor de un reporter de la United Press e o raritate. Căci Sartre întinde mîna unui dictator, ceea ce nu e prea obişnuit pentru el! Şi se pare că faraonul pare fericit că un intelectual de stînga îi încălzeşte mîna dreaptă...

FLASH

CAZAN CU ABUR CU GAZE DE FURNAL

În Belgia s-a construit un cazan cu aburi, considerat ca unul din cele mai mari din lume, care foloseşte drept combustibil gazele de furnal. „Uriaşul" are o capacitate de 840 000 pfunzi vapori de apă pe oră la o presiune de 1870 pfunzi.

CAUCIUC DIN NAFTALINĂ

Chimiştii de la Universitatea din Tbilisi au obţinut polimeri organici care pot rezista la temperatura de +350°C. Pornind de la siliciu organic şi naftalină ca materie primă, s-au obţinut diferiţi polimeri asemănători cu cauciucul, care se remarcă printr-o mare elasticitate, avînd proprietăţi mecanice îmbunătăţite.

DISPARE ELICEA NAVELOR

La Institutul maritim din Gdansk (R. P. Polonă) s-a realizat un nou sistem de dirijare a navelor. Arborele de antrenare, elicea de navă, cîrma şi o serie de alte mecanisme au fost înlocuite cu un jet de aer debitat sub o presiune redusă şi care acţionează ca un motor cu reacţie. Noul sistem are avantajul că economiseşte mari cantităţi de oţel, micşorează greutatea navei, uşurînd exploatarea şi îngrijirea ei şi asigurînd o mai bună navigaţie în apele de mică adîncime sau în cele în care există vegetaţie subacvatică.

FETIŢA NEÎNDEMÎNATICĂ

Era în 1938. Într-un teatru din Richmond o fetiţă de 4 ani şi un băieţel dansau un număr numit „Mere pentru domnul profesor". La un moment dat fata s-a împiedicat şi a căzut, spre stupefacţia micului partener şi a sălii, care a izbucnit în rîs. Dar de atunci fetiţa a învăţat efectul şi cădea în fiecare seară. De băieţel nimeni nu-şi mai aduce aminte. Cît despre fetiţă... ea se numea Shirley Mac Laine Beaty. La 12 ani juca base-ball şi fotbal american. La 17 ani dansa pe Broadway în corpurile de balet ale comediilor muzicale, cîştigînd în plus şi ca reprezentantă a unei firme de frigidere. Peste un an înlocuieşte din întîmplare pe vedeta celebrei reviste „Pajama game" şi e remarcată de un emisar al Hollywood-ului. Astfel debutează într-un film de Hitchoock: „Dar cine l-a ucis pe Harry?"

Astăzi Shirley Mac Laine nu este numai celebra actriţă pe care o cunoaştem, ci şi preşedinta fundaţiei Tom Dooley, care grupează institutele de luptă împotriva cancerului din Asia de Sud-Est. Fetiţa neîndemînatică a crescut mare!

LETOPISEŢ UNIVERSITAR

LEGEA GRAVITAŢIEI ÎN UNIVERSUL STUDENŢILOR IEŞENI

Înfiinţată în prima jumătate a secolului trecut, Biblioteca „Mihai Eminescu" din Iaşi a constituit timp de 13 decenii oxigenul spiritual al intelectualităţii moldovene.

Printre cele 1 500 000 volume pe care le posedă întîlnim lucrări unice în ţară, manuscrise rare din Evul Mediu, adevărate podoabe ale culturii naţionale: Cazania lui Coresi (tipărită în 1581 la Braşov), Biblia lui Şerban Cantacuzino (1648), Pravila lui Vasile Lupu (tipărită în secolul XVII la Iaşi) etc.

Admirîndu-i glorioasa activitate din secolul trecut — cînd a contribuit consistent la propăşirea culturii româneşti — nu trebuie să uităm dezvoltarea, îmbogăţirea ei în perioada din urmă. Numai în ultimii zece ani au intrat în fondul de publicaţii peste 500 000 titluri. În ultimul an fondul valutar destinat achiziţiilor din străinătate s-a mărit cu 30 la sută. Anual biblioteca primeşte circa 2 000 cărţi de peste hotare. În prezent, Biblioteca centrală universitară „M. Eminescu" are 19 filiale, 30 săli de lectură ce totalizează 1 450 locuri. Recent a fost modernizată sala de documentare, unde se pot consulta cărţi vechi şi periodice.

Cei 20 000 de cititori ai bibliotecii găsesc condiţii optime de studiu în sălile de lectură spaţioase, cu paravan şi becuri la fiecare masă.

Deci, asemeni bătrînului din Padova — tînărul din Iaşi poate conchide că legea gravitaţiei e valabilă şi în universul studenţilor ieşeni; o mică deosebire: punctul de atracţie — Biblioteca centrală universitară „M. Eminescu".

UN NOU VAL DE HOLERĂ?

Organizaţia mondială a sănătăţii a lansat un strigăt de alarmă: holera ameninţă din nou bazinul mediteranean şi Orientul Apropiat şi Mijlociu. În secolul trecut (după cum puteţi vedea în stampa populară din fotografie), oamenii credeau că sînt imuni dacă poartă costume speciale. Astăzi, lupta împotriva holerei, dusă conform regulamentului sanitar internaţional, implică atît profilaxie medicală cît şi ridicarea nivelului de viaţă.

CAFÉ-TEATRUL

Criza teatrelor din New York adusese acum 12 ani ideea lansării café-teatrelor. S-au născut atunci scenele de la Café Cino şi La Mamma. Pentru francezi anul 1967 reprezintă anul numărul 1 al café-teatrului. Bernard Da Costa a reluat primul ideea la cafeneaua Royal Bistrol, promovată teatru la 3 martie 1966 şi urmată de Bistingo, Absidiole, la Methode... Regizori cunoscuţi ca Philippe Prince, Nicolas Bataille (care a inaugurat spectacolele de la miezul nopţii), joacă aici mai ales lucrări experimentale, aparţinînd unor debutanţi, dar şi clasici! Alla Budin a lansat „spectacolele-aperitiv" de la ora 19. Ultimul café-teatru, al 7-lea, s-a deschis recent sub conducerea unui tînăr de 20 de ani, Christian Baux. La Gill's Club el vrea să monteze texte moderne şi a ales pentru debut o piesă a lui Arrabal, atît de gustat la Paris în ultimul timp. (În fotografie o scenă jucată într-un café-teatru de pe malul Senei în regia lui Bernard Da Costa).

FANTASTICUL ÎN LITERATURĂ (3)

Romanul poliţist de la Sofocle încoace

Teoreticienii romanului poliţist — căci există şi din aceştia — au căutat predecesori iluştri pentru genul atît de îndrăgit de tineret. S-a plecat de la oracolul antic, de la „Oedip rege" al lui Sofocle, de la cîntul VIII din Eneida. S-au găsit exemple de anchete care au ca scop dezvăluirea unui mister în „Aventurile prinţilor de Serendip", în „1001 de nopţi" şi „Firasah sau fiziognomenia", în „Hamlet", „Zadig" de Voltaire etc... Dar genul propriu-zis se formează în secolul XIX. Termenul de detectiv luat ca adjectiv pentru „police" fusese dat corpului de agenţi creat de sir James Graham în 1843 şi Dickens deja prezintă în „Bleak House" un personaj „inspector Bucket of the Detective", adică inspector al poliţiei detective. În 1869 cuvîntul e introdus în Franţa de Ponson du Terail în „Rocambole en prison" iar Jules Verne îl foloseşte în 1871.

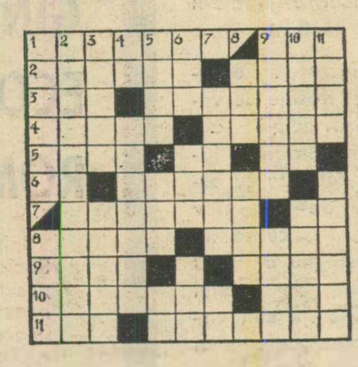
S-a stabilit că întemeietorii romanului poliţist sînt Poe, Wilkie Collins cu „Piatra lunii" (1868) numită „sensation novel" (roman de senzaţie) şi Emile Gaboriau cu „Afacerea Lerouge" (1865) numită „roman judiciar".

Primul „inspector-detectiv" celebru, ale cărui anchete sînt urmărite în seriale, este Dupin al lui Poe. Îl urmează Lecocq, creat de Gaboriau şi de abia în 1887 se naşte Sherlock Holmes, o dată cu romanul „A study in scarlet" („Studiu în roşu") al lui Conan Doyle. Dacă precursorii sînt incerţi, posteritatea a fost, după cum ştiţi, mai mult decît bogată...

E. PATRICHE

Începînd din numărul viitor citiţi: MASCA FĂRĂ CHIP — un serial poliţist în mai multe „focuri".

ÎN LANŢ

ORIZONTAL: 1. Se-ntinde... — ...cît e plapuma; 2. Rîs... — ...pe sub mustaţă; 3. Nu-i chiar mămăligă dar... — ...e încuiat; 4. Plecată — Se-nvîrte...; 5. ...şi iar se-nvîrte (pl.) — Sînt... — ...împotrivă; 6. Gust — Nu comportă discuţii...; 7. ...căci e neclintită... — ...în păreri!; 8. Apariţie... — ... răpitoare...; 9. ...mîndră ca... — ...o floare şi...; 10. ... strălucitoare (dim.) — Prefix pentru ureche; 11. Inspirat... — ...şi expirat.

VERTICAL: 1. Nu curge (pl.)... — ...dar...; 2. ...pică; 3. Tras pe jos... — ...într-un şut...; 4. ...la o grămadă!... — ...de la mare...; 5. ...distanţă de la centru — Golf în Japonia... — ...plin cu apă; 6. Nume... — ...din Sicilia! — Fire...; 7. ...voioasă (pl.) — Aproape un cap!...; 8. ...sec — Din an în paşte (pl.); 9. Te-nţeapă... — ...cu o săgeată...; 10. ...sau cu sute de ace — Nici mai mulţi nici mai puţini; 11. Femei ce spun prea multe... — ...departe de adevăr.

Gavril GLODEANU

ACEASTA S-A ÎNTÎMPLAT ÎN ANUL 1917

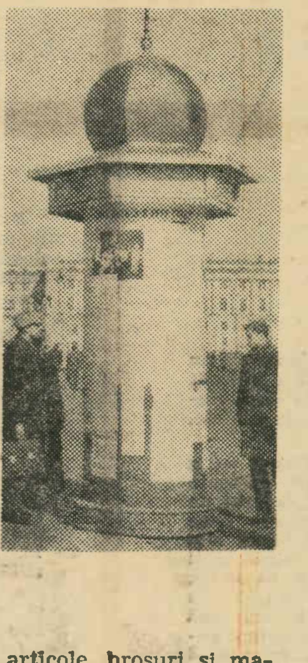
ÎN ORAŞUL CARE AVEA SĂ POARTE NUMELE LUI LENIN

Împreună cu alţi cîţiva trecători mă opresc în faţa unui avizier rotund, asemănător unui chioşc. Privirile alunecă la început cu destulă surprindere pe afişele lipite nu de mult şi care poartă date din 1917. „Către muncitorii şi soldaţii din Petrograd". „Soldaţi, matrozi, muncitori" — se adresează chemările semnate de Comitetul Central al P.M.S.D.R. Alături, o pagină a „Pravdei" cu articolul lui Lenin „Despre dualitatea puterii". Data : 9 aprilie 1917.

Cincizeci de ani !

În oraşul maiestuos, calm, armonios — în care centrul imperial, rămas ca în paginile lui Puşkin sau Tolstoi, s-a integrat într-un ansamblu urbanistic modern, purtînd însemnele comunismului — aceste ancorări în trecut par în acelaşi timp fireşti şi necesare. Printre celelalte acţiuni realizate în întîmpinarea semicentenarului Revoluţiei din Octombrie, Sovietul din Leningrad a hotărît să restituie străzilor aceste aviziere tipice, în jurul cărora se strîngeau acum cinci decenii mii de oameni preocupaţi de soarta ţării lor, aflată atunci în pragul unei uriaşe cotituri istorice. Pentru mine ele devin una din acele atît de numeroase imagini care, în această primăvară a lui 1967, mă readuc cu imaginaţia în lunile din preajma revoluţiei, căutînd să reconstitui cîteva secvenţe ale itinerarului în Petrograd al aceluia care avea să dea noul nume al oraşului ca simbol al victoriei Marelui Octombrie.

Gara finlandeză

Larma şi agitaţia din jurul gării reînvie parcă acea zi : 3 aprilie 1917.

...E noapte. Pe peron e aliniată o gardă de onoare, alcătuită din matrozi şi soldaţi ai altor arme. La apariţia lui Lenin, întors după ani de emigraţie, marinarii din Kronstadt prezintă armele pentru onor, iar fanfara militară intonează „Marsilieza". Lenin rosteşte o cuvîntare de salut. Iar apoi, în marea piaţă a gării, în faţa a mii de muncitori şi soldaţi, de pe un automobil blindat, salută proletariatul revoluţionar din Rusia şi masele de soldaţi care au reuşit să răstoarne ţarismul.

Pasagerii intră şi ies grăbiţi pe porţile gării. E dimineaţă, cotidianul îl solicită pe fiecare într-atît încît nici nu-şi mai ridică privirile spre carul blindat aşezat în mijlocul pieţii. Dar carul rămîne la locul lui, iar silueta sa, contrastînd cu tot ce-l înconjoară, rămîne unul din cele mai vii şi impresionante monumente ce amintesc prezenţa lui Lenin în oraşul revoluţiei.

Şirokaia nr. 48/9, apartamentul 24

Am găsit relativ greu adresa. Numele străzii s-a schimbat. În schimb, aici, în apartamentul lui Mark Timofeevici Elizarov — cumnatul tovarăşei de viaţă a lui Lenin, Nadejda Krupskaia — un modest muzeu mă reintroduce în atmosfera epocii. Ca şi la Gorki, lîngă Moscova, Lenin n-a schimbat mai nimic din mobilierul sau aspectul camerei. A pus doar pe toate amprenta tenacităţii şi modestiei sale. Sînt acum în acest muzeu memorial numeroase mărturii ale febrilei activităţi a lui Vladimir Ilici în zilele dintre aprilie şi iulie 1917, cînd a locuit aci. Articole în fiecare număr al „Pravdei", manuscrise ale rezoluţiilor şi manifestelor, pagini ale istoricelor „Teze din aprilie" schiţate în tren, elaborate şi susţinute în orele de meditaţie din aceste încăperi. Numai în 90 de zile Lenin a redactat peste 150 de articole, broşuri şi manifeste.

Ore de meditaţie, de gîndire şi creaţie — ore de acţiune directă în mijlocul maselor. Mi le rememorează zeci de locuri din oraş : cîmpul lui Marte, larga deschidere de spaţiu aducînd statuia celebrului „călăreţ de aramă" spre valurile Nevei, i-a cunoscut verbul însufleţit la demonstraţia de 1 Mai, cînd Lenin a vorbit despre sarcinile revoluţiei ruse ; uzinele „Putilov" (azi „Kirov"), Şantierul naval al amiralităţii, Uzina „Ruski Renault", (azi „Krasnîi Okteabr"), fabrica Scohorod, regimentul Izmailovski — sînt doar cîteva din locurile în care Lenin ia cuvîntul numai în luna mai. Precum şi clădirile Palatului Kşesinscaia, din al cărui balcon Lenin s-a adresat demonstranţilor, şi ale Palatului Tavriceski, în care el a rostit cuvintele memorabile „Există un asemenea partid !"

Smolnîi

Păşim prin sălile Muzeului Revoluţiei din Octombrie şi urmărim pe scheme, documente, fotografii şi hărţi diferitele acte ale acestui crucial eveniment istoric. În acele zile toate drumurile duceau şi plecau de la Smolnîi — statul major al revoluţiei. Înainte de a pleca într-acolo stăruim cu privirea pe un bileţel lăsat de Lenin gazdei sale conspirative, în ajunul insurecţiei : „Am plecat acolo unde n-aţi vrut să mă duc. La revedere. Ilici". Trecînd peste primejdii, Lenin, îmbrăcat cu un palton vechi, cu faţa legată cu o basma, a străbătut oraşul, ajungînd la Smolnîi. Vechiul pension de fete era puternic luminat şi clocotea : din toate colţurile oraşului veneau să primească indicaţii reprezentanţii detaşamentelor revoluţionare. La etajul II, Comitetul militar revoluţionar ţinea şedinţe fără întrerupere. Alături, în sala coloanelor din Smolnîi, se adunaseră muncitori şi ţărani, soldaţi şi matrozi — delegaţi la cel de-al II-lea Congres general al Sovietelor din Rusia, în faţa cărora, a doua zi după asaltul şi căderea Palatului de iarnă, Lenin avea să proclame victoria revoluţiei sovietice. În piaţa din faţa palatului veneau şi plecau automobile, care blindate, motociclete, la intrarea în clădire erau aşezate mitraliere şi tunuri. Focurile aprinse în piaţă învăluiau într-o lumină neobişnuită această privelişte unică.

...Mă îndrept spre Smolnîi, acum, în 1967, în zilele unei primăveri timpurii. Soarele aruncă scînteieri pe albul coloanelor proaspăt vopsite. Schelele mai îmbracă arcadele clădirii care se pregăteşte să primească oaspeţi la sărbătoarea celor 50 de ani de la revoluţie. Pretutindeni e linişte. Aci, ca şi în preajma inscripţiei în marmură de pe clădirea Palatului de iarnă, care aminteşte de asaltul din viforosul octombrie 1917, aci ca şi în preajma „Aurorii", ale cărei salve au anunţat o nouă eră şi care acum se leagănă liniştit, nu departe de locul unde se află casa de trei secole a lui Petru cel Mare, întemeietorul „Veneţiei" nordului. Noul ei întemeietor, al capitalei Revoluţiei din Octombrie, care i-a dat oraşului numele de azi, este întruchipat pentru totdeauna în fiecare din modestele sau măreţele monumente ale Leningradului, în a cărui linişte şi gravitate de azi se aude ecoul faptelor revoluţionare de acum cinci decenii.

Fred MAHLER

EXCALIBUR

Cam pretenţios titlul pentru o revistă studenţească. Să fi ales oare confraţii noştri canadieni numele sabiei regelui Arthur ? Se pare — dacă vrem să credem legenda — că regele a făurit-o pe Excalibur dintr-o piatră sau că i-a fost oferită în dar de către Zîna Lacului. Oricum, cert este că regele Arthur cu Excalibur în mînă omoară pe vrăjmaşi şi cucereşte tot ce-i stă în îndemînă : Scoţia, Irlanda, Islanda şi cîte altele. Se spune iarăşi că, la moartea sa, Arthur a poruncit ca Excalibur să fie aruncată în apă. Atunci, cît ai zice „peşte", o mînă misterioasă a ieşit din fundul apelor, a prins sabia şi a dispărut cu ea în adîncuri...

Destul despre sabie, să vedem însă ce reprezintă gazeta de care vorbim.

„Excalibur" se prezintă singur, în subtitlu, ca săptămînal studenţesc al Universităţii York din Toronto. Este în al doilea an de apariţie, are acelaşi format ca „Viaţa studenţească", are doar opt pagini. Ca prezentare grafică săptămînalul canadian apare ca foarte „aerisit" pentru motivul că foloseşte o literă mare, are doar patru coloane în pagină, lasă destule spaţii albe în jurul titlurilor, fotografiilor, articolelor.

„Excalibur", una dintre publicaţiile universitare canadiene, este editat de 18 studenţi care menţionează că opiniile exprimate în acest săptămînal nu reprezintă în mod necesar părerile oficiale ale consiliilor de studenţi sau ale conducerii universităţii !

Pagina 1 este consacrată celor mai importante ştiri privind evenimente care afectează activităţile studenţeşti în mod direct sau indirect, precum şi cîte o fotografie cu o trimitere la un articol din altă pagină. Pagina 2 conţine întotdeauna un editorial şi o rubrică de scrisori, unele redactate într-un stil virulent, nu lipsit de o notă de umor. Pagina 3 se alcătuieşte de obicei dintr-unul sau două articole, interviuri importante sau probleme ale consiliilor studenţeşti. Paginile 4 şi 5 pot fi împreună dedicate prezentării activităţii creatoare a unor studenţi sau profesori ai universităţii, aşa cum este, de exemplu, cunoscuta poetă MIRIAM WADDINGTON, profesoară a Facultăţii de engleză a Universităţii York. Aceasta nu reprezintă o regulă, spaţiul putînd conţine tot aşa de bine un colocviu pe teme universitare cu rectorul universităţii, prezentarea unei organizaţii care îşi desfăşoară activitatea în universitate, continuări din paginile precedente, chiar unele reclame pentru librăria studenţească. Pagina 6 ne îndreptăţeşte să credem că ancheta studenţească are o pondere importantă în cadrul săptămînalului. Această particularitate conferă efervescenţă, prezenţa discuţiei asupra faptului cotidian. Pagina 7 cu un singur profil : „Reflector" ; aşa cum aţi ghicit, dezbate evenimente culturale. Deşi se integrează perfect în spiritul revistei este un fel de „stat în stat", fiind editat de un grup aparte de studenţi. „Reflector" are rubrici ca : „Excalibur sugerează un ghid al celor mai bune spectacole" sau „Ce se întîmplă" — programul evenimentelor culturale studenţeşti şi extrastudenţeşti. Pagina 8 se ocupă de sport, publicînd totodată anunţuri care interesează pe studenţi.

Constantin ROMAN

REVISTE STUDENŢEŞTI

HEBDOMADAR

Miercuri s-a înapoiat în ţară o delegaţie a U.A.S.R., condusă de tovarăşul Iuliu Fejes, membru supleant al Biroului C.C. al U.T.C., vicepreşedinte al Consiliului U.A.S.R., care — la invitaţia Consiliului studenţesc al U.T.C.D. — a făcut o vizită de 12 zile în R.P. Bulgaria. Din delegaţie au mai făcut parte Nicolae Voica, preşedintele Consiliului U.A.S. Craiova, şi Gabriela Moangă, studentă la Universitatea Bucureşti.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, au fost de faţă Mihai Stoica, vicepreşedinte al Consiliului U.A.S.R., Iulian Vereş, secretar al Consiliului U.A.S.R., activişti ai Comitetului Executiv al U.A.S.R.

ISTORIA SE REPETĂ DAR PE O BAZĂ... VECHE

Ne liniştirăm şi anul acesta în privinţa promovării Politehnicii bucureştene în „A". Nu însă şi în ceea ce priveşte obstrucţia la care e supusă. Istoria de anul trecut s-a repetat şi acum, numai că de data aceasta s-a procedat mai prudent. Băieţii noştri n-au mai fost lăsaţi să prindă aripi, li s-a tăiat zborul de la începutul returului. Să nu mai fie vorbe ! Pentru prima deplasare — la Moreni — s-a găsit un arbitru

CRONICA MICROBISTULUI

(Stavru Nicolau) destul de compromis ca să nu mai aibă scrupule. Împotriva gazdelor a fluierat din an în paşti, împotriva oaspeţilor după fiecare a doua pasă, la tuşieri s-a întors cu spatele, iar în minutul 88 : 11 m. Şi gata !

Pentru a doua deplasare — la Galaţi — a fost căutat de asemenea un vulpoi uns cu toate alifiile : Chifor Zaharia. Din păcate, supărat de ce văzusem la Moreni, şi văzînd încotro duce valul, aici n-am mai fost de faţă. Trei zile la rînd însă m-am documentat la cine vreţi şi la cine nu vreţi, iar acum relatez, pe scurt, numai faptele asupra cărora există acelaşi, sau aproape acelaşi, punct de vedere. Meciul, pînă la întreruperea din minutul 25, a fost dominat autoritar de studenţii din Capitală. În minutul 8 Lucescu a scăpat spre linia de corner ; de la 1—2 metri a pasat în careu spre Ciornoavă, care a înscris. Tuşierul a semnalat ofsaid, arbitrul de centru a anulat golul. În minutul 25 o minge lungă, după ce atinge (sau nu atinge) iarba udă este stopată de Cicu pe corp şi mînă. Cicu degajează în terenul advers ; Lucescu şi un adversar intră la minge — dar gălăţenii reclamă 11 m ; ACUM arbitrul opreşte jocul, se uită la mîneca bucureşteanului şi dictează lovitura. Oaspeţii protestează, îl bruschează, vor să părăsească terenul, se retrag spre tuşă, dar după cîteva momente antrenorul Miu îi potoleşte şi se duce la arbitru să anunţe că sînt de acord cu penaltiul. Acesta însă nu-l ascultă, pretinzînd c-au trecut cele 3 minute regulamentare de aşteptare şi fluieră sfîrşitul.

Evident, nu putem şti noi, de aici, dacă golul a fost valabil sau dacă henţul a fost voluntar. Privită prin această prismă, sancţiunea dată Politehnicii (meci pierdut cu 0—3) este justificată şi conformă regulamentului. Revista noastră însăşi dezaprobă comportarea studenţilor fotbalişti din Bucureşti, apreciind-o ca incompatibilă cu spiritul sportiv.

Dar avem de ridicat şi unele probleme. În primul rînd, a arbitrajului. De ce, în mod vizibil părtinitor, Chifor n-a anunţat pe căpitanul echipei că va cronometra timpul ? De ce n-a dat drumul la joc atunci cînd i-a cerut antrenorul Miu ? Nu cumva s-a grăbit să termine meciul, ştiind ce rezultat se consfinţeşte în asemenea cazuri ? Noi credem că da ! Pentru că omul s-a mai pretat şi altă dată. Să ne reamintim... În urmă cu 2 ani a făcut cadou Progresului două goluri (11 m. şi gol din ofsaid) într-un meci cu C.S.M.S. Iată ce scria Jack Berariu a doua zi : „Arbitrul Z. Chifor (Braşov) a făcut un prost serviciu jocului de fotbal prin felul cum a condus partida de ieri. Şi faţă de greşelile comise, avem dreptul să-i punem la îndoială atît competenţa cît şi imparţialitatea". (Sportul popular, 5 aprilie 1965). **Astă-toamnă a făcut altă boacănă la Bacău, drept care mai multe persoane l-au bătut măr în timpul meciului. De frică însă n-a scris nimic în foaia de arbitraj. E limpede, prin urmare, cu cine avem de-a face.**

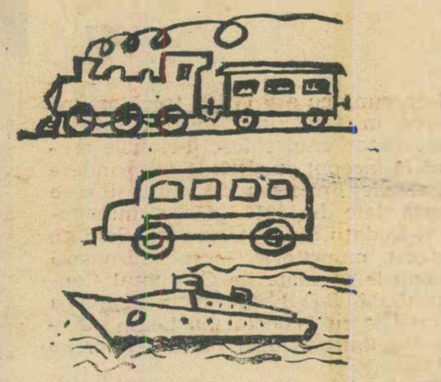
O altă problemă este aceea a modului cum se judecă asemenea cazuri. Miercuri după amiază comisia de competiţii a cîntărit lucrurile şi a dat decizia justă despre care am vorbit. Din nefericire însă nu au fost trase şi alte concluzii cu privire la cele ce se petrec uneori în fotbalul nostru. Reprezentanţii Politehnicii, recunoscîndu-şi totuşi vina, au încercat să explice cum de este posibil, omeneşte, să ajungi uneori în stare de prea mare nervozitate. Au spus, pe drept cuvînt, că s-au adunat prea multe — dar amintita comisie s-a făcut că n-aude, n-a vede ! Au adus vorba de Cîmpina 1966 — li s-a retezat vorba. Au amintit de huliganismele ce se petrec la Galaţi şi de bătaia cu pietre cu care au fost scoşi toamna trecută din teren şi din oraş — n-au fost ascultaţi ! Au vrut să zică ceva de Moreni — li s-a închis gura ! Au arătat atunci că toate aceste hărţuieli, plus golul anulat, plus fluierul întîrziat al arbitrului creaseră o anume stare psihologică pe care n-au putut-o depăşi — zadarnic ! Comisia n-a vrut să ştie nimic altceva. Un oarecare Olaru era şi iritat că se pierde vremea cu nimicuri, cînd domnia sa avea treburi mai însemnate.

...Politehnica şi-a primit pedeapsa. Noi totuşi credem că există la mijloc şi unii vinovaţi morali. După cîte se vede, istoria se repetă dar pe o bază... veche.

G. MITROI

PÎNĂ LA 30 APRILIE PUTEŢI PRINDE:

- ULTIMUL TREN
- ULTIMUL AUTOCAR
- ULTIMUL VAPOR

ÎN EXCURSIILE DE VARĂ ORGANIZATE PENTRU STUDENŢI

Pentru amatorii de turism din toate centrele universitare Comitetul Executiv al U.A.S.R. organizează în această vară excursii alpine, în deltă, excursii cu temă, în circuit, brigăzi complexe, ştiinţifice. Înscrierile se primesc la comisiile de turism din cadrul Consiliilor U.A.S. din institute pînă la data de 30 APRILIE ● Condiţiile de participare sînt deosebit de avantajoase pentru studenţi, asociaţia suportînd 60 la sută din cost ● Suma ce constituie contribuţia studentului se poate achita în două rate: 50 la sută la data înscrierii; diferenţa la eliberarea biletelor, în 20 mai ● Majoritatea excursiilor fiind planificate în mai multe serii, studenţii pot opta asupra datei, în funcţie de programul propriu de vacanţă. ● Se acceptă înscrieri şi în grupuri de prieteni.

Excursiile au o durată medie de 8—9 zile şi se desfăşoară după mai multe itinerare. Iată cîteva :

● **Drumuri de creastă în Munţii Rodnei :** durata e de 8 zile. Seriile încep din 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26 şi 28 august.

● **Traversări în Parîng şi Cibin :** seriile încep din 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27 şi 29 august.

● **Din Postăvarul în Piatra Mare şi apoi în Ciucaş :** seriile încep din 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25 şi 27 august.

● **Prin Munţii Rarăului şi pe Valea Bistriţei.** Programul turistic: 12—21 august ; 16—23 august ; 18—25 august ; 20—27 august ; 22—29 august ; 24—31 august ; 26 august—2 septembrie ; 28 august—4 septembrie.

● **Crestele şi văile uriaşului Făgăraş :** excursii de 9 zile în luna august. Se pleacă cu începere din 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26 şi 27 august. Costul: 214 lei.

● **Din Valea Arieşului în Munţii Apuseni, pe traseul răscoalelor conduse de Iancu şi Horia, Cloşca şi Crişan.** Seriile se desfăşoară din 20, 23, 26, 29 iulie şi 1, 4, 7, 10, 13, 16, 19, 22, 25, şi 28 august. Toate distanţele sînt lungi !

● **Străbătînd cărările munţilor Bucegi şi Leaota :** excursiile încep din 10, 12, 14, 16, 18, 20, 24, 26 şi 28 august.

● **Pe urmele lui Calistrat Hogaş în Munţii Neamţului :** itinerar plăcut şi suficient de uşor. Seriile încep de la datele de 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26 şi 28 august.

DE REŢINUT : costul pentru student este de 198 lei ; toate excursiile alpine au program de camping.

ÎN DELTĂ

Pentru perioada între 8 şi 14 zile, cu folosirea a diverse „vehicule" nautice. Cîteva itinerare :

● **Excursia cu şlep-dormitor şi ceam** străbate în 8 zile un traseu care porneşte din Tulcea, trece pe la Razelm şi se încheie tot la Tulcea. Seriile încep în 2, 11, 20 şi 29 iulie, 7, 16 şi 25 august.

● **Excursia cu pontoane, bărci şi staţionare.** Lacurile Babina, Matiţa, Roşu şi Iacub, alături de canalul Litcov, canalul Ciamurlia şi grindul Caraorman vor constitui punctele de atracţie ale celor 9 zile de drumeţie pe cărările de apă. Prezenţa bărcilor va prilejui amatorilor plimbări de neuitat. Prima dintre cele 22 serii care se succed din două în două zile este programată la 11 iulie, iar ultima la 22 august.

● **Excursia cu bărci remorcate de şalupă** străbate aproape toate canalele dintre braţul Sf. Gheorghe şi braţul Sulina în cele 14 zile cît durează. Un amănunt... picant : excursioniştii îşi vor pregăti singuri masa. Seriile vor începe la 1, 14 şi 27 iulie, 9 şi 22 august.

● **Excursia cu bărci la rame** este cea mai dificilă. Ca şi celelalte porneşte din Tulcea şi străbate, alături de marile braţe Sulina şi Sf. Gheorghe, numeroase canale. Durează 14 zile, iar plecarea din Tulcea va avea loc în 5, 14 şi 23 iulie, 1, 10 şi 19 august.

IMPORTANT. Contribuţia studenţilor în toate excursiile din Deltă este de 216 lei, plătibili de asemenea în două rate. Pentru excursiile cu un grad sporit de dificultate (bărci remorcate de şalupă sau bărci cu rame) se cere în mod obligatoriu avizul medicului şi al catedrei de educaţie fizică.

ÎN CIRCUIT

Se vizitează oraşe, obiective turistice şi industriale, monumente istorice, arhitectonice, case memoriale, muzee, institute de învăţămînt superior. De exemplu :

● **Valea Oltului cu Mănăstirea Cozia,** ctitorie a domnitorului Mircea cel Bătrîn.

● **Suceava** — cu Cetatea de scaun, Cetatea de la Scheia, Cetatea Zamca, Hanul domnesc, Casele vechi, Muzeul memorial „Ciprian Porumbescu" cartierele Burdujeni şi Iţcani.

● **Conacul Goleştilor** — veritabil complex muzeal în secţia memorială a familiei Goleştilor, secţie etnografică, obiecte de port din zonele regiunii Argeş, ceramică de Hurez etc.

● Întreprinderea „Tehnofrig", Grădina botanică, Casa memorială „Emil Isac", Muzeul de artă etnografică a Transilvaniei în oraşul **Cluj.**

● **La Galaţi** — Combinatul siderurgic, Şantierul naval, cartierul Ţiglina, Dunărea.

Aceste circuite pornesc şi se întorc în punct fix : centrul universitar de care aparţineţi. Au o durată variabilă, în medie 9 zile şi un traseu între 1 700 şi 2 200 de kilometri. Costul excursiei este, de asemenea, diferit în funcţie de factorii citaţi mai sus : 180—220 lei.

EXCURSII CU TEMĂ

● **NORDUL MOLDOVEI** — pornind din Bacău şi urmînd din „Perla Moldovei", Piatra Neamţ, drumul lui Calistrat Hogaş prin Munţii Neamţului, trecînd apoi prin ţinuturile copilăriei lui Creangă şi Labiş, Ciprian Porumbescu, Eminescu şi Alecsandri. Nu vor lipsi de pe traseu mănăstirile Voroneţ, Neamţ, Suceava, Văratec, Agapia şi Putna. Seriile încep la 12, 22 iulie şi 2, 12 şi 22 august. Contribuţia studenţilor este de 185 lei.

● **TURUL ORAŞULUI BUCUREŞTI.** Vizitarea monumentelor istorice, a muzeelor şi a instituţiilor culturale, alături de unele mari obiective industriale din Capitală, vor face obiectivul excursiei de 6 zile pe tema : CUNOAŞTEŢI BUCUREŞTIUL ? Costul excursiei e de 125 lei, iar seriile încep la 14, 20 şi 26 iulie — 1, 7, 13, 19, 25 şi 31 august.

● **8 ZILE PRIN AŞEZĂRILE DACO-ROMANE** — este al treilea ciclu tematic, pe care excursioniştii îl vor urmări parcurgînd un traseu spectaculos din care nu vor lipsi ruinele cetăţilor de la Alba Iulia, Orăştie, Sarmizegetusa şi Turnu-Severin, alături de o plimbare cu vaporul în regiunea Cazanelor. Costul excursiei 180 lei. Seriile care pornesc din traseu pornind din Turnu-Severin vor începe la 31 iulie şi 16 august, iar cele care urmăresc acelaşi traseu pornind din Turnu-Severin spre Alba Iulia, la 6 şi 22 august.

REŢINEŢI

Prezentaţi propuneri colective în eventualitatea că doriţi să parcurgeţi alte trasee turistice sau să urmăriţi alte cicluri tematice.

Informaţii suplimentare privind programul complet, numărul de serii, data plecării în fiecare excursie obţineţi cunoscînd broşura „Itinerare turistice studenţeşti — 1967" sau la comisiile de turism din institute.

Tiparul : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", Bucureşti. Redacţia : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.